PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 7 - 8
ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ
1981

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XXII ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ 1981 Ч. 7-8
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮС УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 7-8 JULY - AUGUST, 1981 VOL. XXII
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Докія Черевик — Батьки і рідна школа	1
У. Кравченко — Софії Русовій	3
— Програма З'їзду Союзу Українок	3
Є. Білич — Вшанування добр. Ю. Лучак	5
о. Д. Л. Панна Вивіяна Осачук	7
В. Лехтер — Польська героїня — Анна Валентович	8
СКВУ — Декада української родини	9
Іван Цюпа — Місячна новеля	11
Квіти незабутнім	14
Ivan Harmata — Preface	15
— Fellow Convicts	16
Г. Михальчук — Канадська Музейна Асоціяція	18
Н. Базюк — Бл. п. Марія Гавриш	19
Відділ для дітей	21
Громадська і родинна хроніка	23
Річні звіти відділів	29
С. Кульба — Довкола дому	32
Іванна Вахна — Українська вишивка	32
При праці для „Променя"	33

НА ОБКЛАДИНЦІ — З історії СУМК з нагоди 50-річчя — Окружний З'їзд у Спеден, Альберта

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРЭАЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	12.00
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.50
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, а англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainian Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Woziy	0.50

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
№25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

БАТЬКИ І РІДНА ШКОЛА

Тема рідної школи є дуже широка. Можна говорити про рідні школи колись а тепер; можна говорити про різні шкільні проблеми, про програму навчання і підручники, а можна говорити і про дітей та їхніх батьків. Нині я собі вибрала говорити більше до батьків як про батьків, але часом одне з другим буде перемішуватися.

Мушу передовсім заявити, що справа наших рідних шкіл в Канаді завжди була і є пекучою справою для нас українців. Вона завжди була і на далі остається одною з тих першорядних справ, якою ми не можемо легковажити, а мусимо віддати їй повну увагу та нею постійно клопотатися, бо без її існування не можемо сподіватися національного самозбереження. Коли для нас є дорогим все те, що є нашим українським так ми мусимо безупинно освідомляти одні одних, старших і молодих, провадити кампанію в пресі, на радіо і телевізії, одні одних напоминати й перестерігати, щоби тримали живою ідею рідної школи. Мабуть ніколи попередньо не висіла над нами загроза асиміляції до такої міри, що тепер, і найкращою запорукою поборювання її це рідношкільна освіта для наших дітей.

Чому саме так є? Наші батьки, чи посилали нас до рідної школи чи ні, то все ж таки навчили нас вдома по-українськи бодай говорити, якщо не читати й писати. І ми ті, що тепер вже є дідунями і бабунями говорили в домах своїх батьків українською мовою та і до тепер не забули її.

Але що сталося як ми почали виховувати вже своїх дітей? Вам не треба казати. Ви знаєте. Ми нераз крутимося, щоби оправдати себе, бо таки соромно нам. Нарікаємо на своє довкілля, на різні єресі, впливи, на техніку, що кинула між нас телевізію, на мішані подружжя і тут до певної міри ми маємо рацію. Це правда, що тепер не ті часи, що колись були, але правдою також є те, що і ми самі трохи провинили. Нас дивує! Як ми, всі такі поважні громадяни, допустились такого? Та ось, що сталося.

Коли ми виховували своїх дітей, то нам здавалося, що ми були добрими батьками. Ми дбали про те, щоби мали діти подостатком, що їсти, щоби мали гарний фасонний одяг, брали ми їх до церкви, і посилали їх до найкращих шкіл та університетів, щоби вони осягнули найвищу освіту, знали добре англійську мову, бо це все справді важне, і думали ми, що тут мусить бути кінець наших батківських обов'язків супроти наших дітей. Правда, як добрі батьки, ми також пильнували своїх дітей від каліцтва, злочину, від злого товариства і наші діти росли як квіти в городі. Та квіти не всі вміють вирощувати. Так сталось і з нашими дітьми. Ми не доглянули, що між квіти почала кидатися хвороба, яка їх постійно підкопує, а ця хвороба є ніщо інше, як всім нам тепер дуже відома асиміляція. Вона, ця асиміляція, так вже вкорінилася, що наші діти мов чужії стали, як казав Шевченко. І українці вони і ніби не українці вже. Зас час, якщо не пічнемо бити в дзвін на тривогу, то вже самі себе не пізнаємо, хто ми є. Кажемо, що будемо тільки канадійцями? Але ж навіть й індіяни, яких ми вважаємо правдивими канадійцями вчать своїх дітей їхньої мови, як ви бачили на телевізійній програмі, а як з нами буде? Чи ми позволимо собі бути гіршими і своїх дітей, не будемо вчити української мови?

Подаємо до відома Читачам...

Просимо звернути увагу, що це число, яке виходить є за місяці — липень і серпень. Наступне число журнала вийде на початку вересня. Місяць липень, це місяць відпустки для працівників.

Просимо пам'ятати, що пошта до „Променя" — передплати, пожертви, матеріяли до поміщування — буде нормально функціонувати.

На руках редакції лишилось ще багато не поміщених матеріялів як з громадської хроніки, так і з річних звітів — все це буде поміщене у свій час за чергою по вакаціях.

Всім нашим читачам бажаємо приємних вакацій і доброго відпочинку.

Редакція і адміністрація

ВСЕКАНАДСЬКИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ

в днях 20, 21, 22 і 23 серпня 1981 р. в Едмонтоні

Отже тут не може бути в нас двох думок. Не сміємо ми навіть припускати інакше, а тільки що в нас мусить бути добре зорганізована рідна школа; що в тій школі мусимо бути повно дітей, а не п'ятеро, шестеро в кожній клясі. Пошукаймо тих дітей в нашій громаді. Їх є багато, що не ходять до Рідної Школи. Зорганізуймо у громаді комітет, який би потелефонував до всіх родин у громаді і поза громадою, які мають діти, а до Р. Ш. не посилають. З тими батьками треба серйозно поговорити про конечність.

В нас повинна бути відповідь тим батькам, які кажуть, що досить того що їхні діти беруть українську мову в державній школі. Чи ви знаєте скільки в державній школі присвячується часу на українську мову? Може три рази на тиждень по 40 хвилин, напевно більше ні. І чи це вистачає, щоби мову опанувати тоді, коли діти ніде її більше не чують, ні вдома, ні на вулиці, ні в недільній школі, ні в залі на сходинах, в кухні як готовимо громадські обіди. Отже, коли так справа мається, то дитина української мови не навчиться в державній школі за 40 хвилин три рази на тиждень. Треба ще і до Р.Ш. посилати.

Та не тільки посилати, але й цікавитися треба тим, що дитина в рідній школі вчиться, помагати їй пророблювати задачі, заставляти час-від-часу і навіть підчас вакацій читати, писати та співати. Треба заставляти дитину відповідати по-українськи. Коли дитина не вміє, треба сказати їй як говорити. А що найважніше, то треба батькам добрий приклад дати і самим говорити по-українськи. Неможна казати — „Ти Івасю говори по-українськи, а я з мамою будемо говорити по-англійськи".

Часто чуємо ще й таке оправдання, що не мають часу діти ходити до Р.Ш., бо беруть лекції музики, балету, плавання, грають гокей, теніс, ще там що, а на ту нещасну українську мову не стає вже часу. Розв'язка тут дуже проста, Поставмо українську мову на її належне перше місце, а тоді вже все інше можна розмістити як випадає, бо того всього іншого є в Канаді дуже багато, а українська мова є одинока що наших дітей надальше затримає українцями.

Ми говоримо часто про збереження культури, а забуваємо що до культури належить і мова, а не тільки вишивка, писанка, гопак і пироги. До нашої культури належить і наша література та наша пісня. А як же ж ту літературу будуть читати і її пізнавати? Як будуть свою пісню співати і любити без знання нашої мови? Втративши мову ми загубимо ключ до нашої культури, чого не сміє в нас статися.

Отже, будьмо свідомими батьками, матерями, бабунями і дідунями. Усі ми можемо багато зробити коли тільки буде в нас бажання і сильна постанова. Ніколи не кажімо що вже запізно, бо вчитися ніколи не запізно. Не слухаймо дітей, коли говорять нам, що їм забагато вже того всього вчитися, бо чи ж наука заподіяла комусь якусь кривду? Зрештою наукові дослідники говорять нам, що людина вживає тільки малу частину свого мозку, а решта мозку пусткою стоїть, то чому ж його не вживати.

Маймо також на увазі що інші народности цікавляться нашою мовою. Ось вчора відбувся концерт в „Плейгавз"-і, де хор що складається з 43-ох голляндців дали чудовий концерт в українській мові. Вони знають свою голляндську мову, навчились англійської і ще нашої української, то уже три мови, а чи наші діти і внуки не можуть своєї мови навчитися поза англійську? Певно що можуть. Вони є здібні діти.

Пам'ятаймо, що в Україні, де ворог хоче українську мову знищити, українці по тюрмах віддають за українську мову своє здоров'я і своє життя, а ми тут у вільній Канаді, де маємо повну свободу не вміємо пошанувати своєї мови і її плекати?

Коли ми піддаємося у нашій боротьбі за збереження укр. мови, то чи ми думаємо, що цим способом ми робимо ласку своїм дітям? Чи це не є велика кривда, за котру колись вони будуть нас винувати. Уже таке часто трапляється, що діти коли виросли винують батьків за своє незнання мови. Чи хочемо щоби таке обвинувачення посипалося в нашу сторону від наших дітей?

Отже, щасливі ті діти, які мають свідомих батьків, котрі знають, що для їхніх дітей найдорожче, найважніше. Дав би Бог, щоби між нами таких щасливих дітей було багато, які колись подякують своїм родичам не тільки за моральне, але й за національне виховання. А ми всі від себе повинні постаратися, щоби таких свідомих батьків було між нами якнайбільше.

(Доповідь Докії Черевик, культ-освітньої референтки Ман. Пров. Екзекутиви Союзу, виголошена на чаю в Соборі Св. Покрови у Вінніпегу)

Уляна Кравченко

Софії Русовій

В життя пішла Ти — та на роздоріжжі
Ти не вагалася куди іти, —
хоч вабили Тебе напів розквітлі рожі,
Ти йшла тернистим шляхом до мети.

І хоч тернистий шлях перед Тобою,
то світляна мета у далині
казали йти в життя із боротьбою,
щоб вибороти волю Вітчині.

Твоє життя змережене ділами,
все в поривах і повне дивних драм —
Ти йшла вперед і не лякалась драми,
Спинялась тільки у тюремних брам...

В гурті вела Ти лад як громадянка,
без зайвих слів, готова все на чин...
Дітей зростала як давня Спартанка
аж стрінулись у в'язниці Мати й син...

Та не тремтіла Ти в розпуці чорній,
сил додала Тобі свята любов —
від Тебе все в напрузі животворній
бадьорий поклик у громаду йшов.

Задовго ми про рідний край співали
Задовго ми всі плакали над ним.
Нам треба пісні сильної мов сталі —
Ми мусимо його побачити вільним!

Не треба більше нам сумних пісень,
а сили волі хоч почерез грань
і кличмо, кличмо: Рідний Краю встань!
Бо вже прийшов і Твій воскресний день.

Минулись дні задушливі та чорні
і Ти зазнала ясних, славних днів,
коли в країні вільній та соборній
Ти йшла до праці під воскресний спів.

Та мабуть мало пролили ми крови...
Замало впало жертв і перепон...
Як вихор храм нам знищив до основи,
і воля щезла, як щасливий сон.

А Ти у час червоної пожежі
Збігцем самотнім серед громів, туч
переходила давні рідні межі
і біль і труд свій понесла за Збруч.

Бо праця Твоя і доля і молитва
любов єдина це Твій Рідний Край,
Бо знаєш Ти, що жде нас вічно битва
і шлях тернистий це гірський наш плай.

Поклін Тобі, жрекине діл, науки!
Навчи і нас кріпшати в боротьбі
Твої доньки і внуки і правнуки
Поклін глибокий нині шлють Тобі!

ГОЛОВНІШІ ТОЧКИ ПРОГРАМИ З'ЇЗДУ С.У.К.

19-го серпня, середа увечері і
20-го серпня, четвер, о год. 8:30 уранці — реєстрація в Лестер Голл, Альбертського університету.

10:00 год. — відкриття З'їзду С.У.К.

1. Молитва
2. Читання і прийняття протоколу з попереднього З'їзду.
3. Доповняючий вибір президії З'їзду.
4. Представлення делеґаток.
5. Вибір номінаційної комісії.
6. Вибір резолюційної комісії.
7. Звіт діяльности Головної Управи С.У.К.
8. Звіти референток.
9. Звіти й привіти голів Провінційних Управ.
10. Звіт контрольної комісії.
11. Дискусія над звітами.

ПЕРЕРВА НА ОБІД

Від год. 2:00—5:30 по обіді — Реферат з практичними вправами (воркшоп), на тему „Способи приєднування нових членів до організації" представить пані Христина Туркевич, культурно-освітня координаторка у відділі „Культурної Спадщини" провінційного уряду Альберти.

ВЕЧЕРЯ

7:30 увечері — ОФІЦІЙНЕ ВІДКРИТТЯ З'ЇЗДУ С.У.С. — Авдиторія Св. Івана.
Ключова доповідь пана Р. Самоїла.
Товариська зустріч сумківців, сеніорів сумківців і всіх учасників з'їзду.

21-го, п'ятниця
від год. 9:30—12 — ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ СУМК.

Обід С.У.К. — Лестер Голл, промовляє пані Ольга Райчиба, референтка міжнародних справ Централі на тему „Міжнародна Амнестія".

БЕНКЕТ С.У.М.К.

22-го субота — до полудня загальна сесія під проводом СУМК.

12:00-2:00 — ОБІД. Під час обіду буде промовляти дост. (пані Р. Андрейчук, суддя з Реджайни, на тему „МОЛОДЬ".

По обіді — загальна сесія: „Музей Союзу Українок Канади".

Увечері — КОНЦЕРТ СУМК.

23, неділя:

9:30-12 год. — Служба Божа в Ювілейній Авдиторії.

2:30 — Програма Провінційної Екзекутиви на Альберту — **Відкриття жіночої статуї на честь українки піонерки.**

ЗАПРОШУЄМО ВСІХ ЧЛЕНОК
Союзу Українок Канади взяти участь
у Крайовому З'їзді, що відбудеться
у Едмонтоні, Альберта.

За Централю С.У.К.

Надія Боднар, голова — **Ольга Лукомська** кор. секр.

ВІДКРИТТЯ СТАТУЇ ПІОНЕРСЬКОЇ ЖІНКИ В ЕДМОНТОНІ 23-го серпня 1981

Щоб дальше відмітити 75-ий Ювілей Альберти, Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Альберту заплянувала постарати статую Піонерської Жінки.

Ця статуя Піонерської Жінки виявлятиме подяку піонерці за її віддану працю, посвяту для своїх дітей, родини і свого народу, і за її освітно-моральне й релігійне досягнення. Управа вірить, що ця статуя буде високо оціненим символом, як глибока пошана до наших піонерок.

Модель статуї піонерської жінки

Скульптор цієї статуї буде Джон Вівер, широкознаний мистець. Статуя буде зроблена з брози і буде 6 стіп висока на підвищенню 5 стіп. Статуя Піонерської Жінки буде споруджена пожертвами членок відділів Союзу Українок Канади в Альберті для всіх піонерок Альберти. До цього часу членки зібрали майже $60.00 на цей проєкт. Тому, що вже є статуя української родини в Українському Селі, ми вирішили, що наша статуя буде дуже молода й уродлива піонерка. На голові буде мати косу, одягнена в українській сорочці, в обгортці з поясом, і буде тримати не повний сніп пшениці в руках. Тимчасово вона буде приміщена коло міського ратуша а пізніше буде перенесена до нового „Геретедж Парку" в Едмонтоні.

Відкриття статуї відбудеться 23-го серпня 1981 підчас Всеканадського З'їзду СУС

Програма на той день є така:

9:30 — 12:00 год. — Служба Божа в Ювілейній Авдиторії. (Зараз по Богослуженню — обід в Листер Гал)

1:34 — Автобуси заберуть (безплатно) учасників З'їзду до міського ратуша на відкриття статуї.

2:30 — Перша сенаторка українського походження, Високодостойна Марта Біліш, відкриє статую Піонерської Жінки.

3:15 — Величавий концерт коло міського ратуша. Оркестра з Гамільтону.

4:35 — Автобуси заберуть присутніх від міського ратуша до Форт Едмонтон Парку. Тут всі будуть мати нагоду оглянути, де Історична Фундація Форт Едмонтону пропонує відбудову першої та найстаршої Едмонтонської Книгарні.

6:00 — ВЕЛИЧАВЕ ПРИЙНЯТТЯ І ВЕЧЕРЯ — і офіційне закриття З'їзду в Форт Едмонтон.

По вечері, автобуси заберуть учасників З'їзду і присутніх до Листер Гал.

Запрошуємо всіх прибути на Всеканадський З'їзд та на відкриття статуї. Ті, що не можуть прибути на З'їзд але бажають прибути на відкриття статуї, концерт і прийняття, просимо вдатися до Провінційної Екзекутиви.

Мирослава Фербей, голова
Провінційної Екзекутиви
Союзу Українок Канади на Альберту

Вшанування добр. Ю. Лучак

Союз Українок Канади має в своїх рядах провідних працівниць, які віддають свій час та свої здібности для успішного зростання організації; цих провідниць членство і загал високо оцінює та вже увійшло в традицію, що за їхні заслуги їх вшановуємо та відзначуємо.

Таке відзначення влаштувала Манітобська Провін. Екзекутива Союзу Українок своїй уступившій голові, добр. Юстині Лучак і в Катедр. авдиторії 9 травня 1981 р.

Цей вечерок був спеціяльно присвячений добр. Лучак. Програма була коротка, а почалась спільною вечерою, якою зайнялись членки Екзекутиви — Соня Бейзик, Галя Ґедовс і Марія Юрків та Настуня Міщук. Голова Пров. Екзекутиви п-ні А. Стельмащук керувала програмою. У своїм вступнім слові вона привітала добр. Лучак, вдекоровуючи її корсажем та символічною шпилькою — смолоскип з плиткою, на якій зроблено напис років її головства — 1976-1980. По цім привітала членок Провін. Екзекутиви та представниць трьох місцевих відділів Союзу.

Перший привіт добр. Лучак склала редак. Н. Когуська в імені редакційної колеґії журнала „Промінь". Орися Лучак, голова Манітобської Філії Музею склала признання бувшій голові Пров. Екзекутиви добр. Лучак (мамі) за її прихильне ставлення до Музею та заохоту вступити в члени Союзу Українок. Ольга Завісляк, рефер. Пров. Екзекутиви СУМК признання за постійну піддержку добр. Лучак сумківцям та за зорганізовання молодечого церковного хору при Катедрі Пресв. Тройці. Наспіли також два привітальні листи від двох окружних представниць — Клавдії Ілюк і Марії Андрейчук.

По цім слідувало Слово голови Провін. Екзекутиви пані Анни Стельмащук:

**
*

Добр. Юстина Лучак — дружина, мати, учителька, господиня і невтомна працівниця на церковній, громадській та народній ниві. Всюди, де вона бувала збагачувала своєю участю громадське життя, а відіхавши, залишала дуже порожнє місце.

Ще молодою дівчиною брала активну участь у праці СУМК в Альберті. Це був її перший дім. Молода добродійка Юстина вписалася до відділу Союзу Українок у Вилінґдон, Альберта. Це була перша парафія о. Д. Лучака. І так від початку стала в перші ряди, прийнявши позицію секретарки відділу.

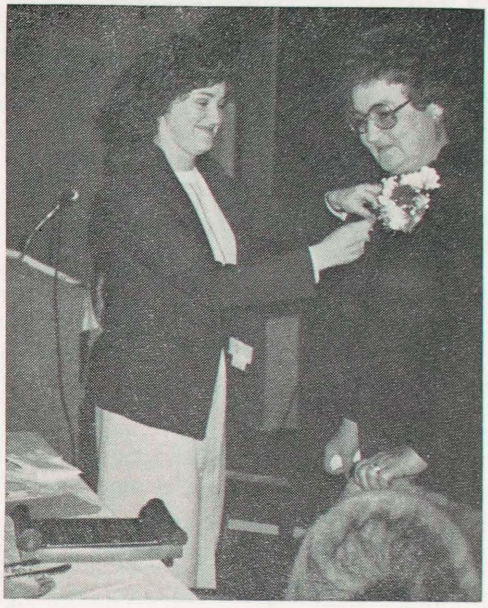

Зліва голова Філії Музейного комітету Орися Лучак вшановує бувшу голову Пров. Екзекутиви добр. Ю. Лучак за працю і поміч в Музеї.

1957 року родина Лучаків виїхала до Ошави, Онт. і тут за ініціятивою добр. Лучак був зорганізований новий відділ ім. Барвінок, виключно з наймолодших жінок парафії. В першій управі того відділу добродійка занимала позицію секретарки. Та маючи ще кілька вільних хвилин і розуміючи потребу взяла на себе обов'язок дириґентки церковного хору і була нею через ввесь час свого побуту там, працювала з відділом СУМК та була учителькою рідної школи.

1963 року повернулась до Альберти, до Едмонтону та включилась у працю відділу при Катедрі Св. Івана. Тут я вперше стрінулась з добр. Лучак і впродовж 7-ох років, її щире слово та веселий усміх нераз кріпили мене й інших тоді, коли найбільше було потрібно.

Не одну пару молодих ми співом з катедральним хором повінчали. Часто сопранова частина складалась з нас двох. У відділі Союзу Українок при Катедрі Св. Івана, добр. була головою Комітету Української Школи та Надзірної Ради Молодшого відділу СУМК, крім того була референткою Молодших Відділів СУМК в Пров. Екзекутиві Альберти.

1970 року родина Лучаків прибула до Вінніпеґу і добродійка стал членкою відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці, де занимала позицію секретарки та входила до різних комітетів. Від часу прибуття до Вінніпеґу добр. Лучак була членкою Манітобської Пров. Екзекутиви Союзу Українок чотири роки, а від 1976 була її головою. Про працю на тім становищі ми всі докладно знаємо. Вона ніколи не пожаліла своїх сил, ані свого часу, щоб кожна ділянка її обов'язків була виконана якнайкраще. Чи то були засідання Екзекутиви, чи окружні з'їзди. 1977 року під її управою відбувся величавий бенкет, на якім були вшановані всі голови Пров. Екзекутиви Союзу Українок в Манітобі і сьогоднішній вечір для неї дуже скромний. Ще одна подія, яка відбулася під її керівництвом і до якої вона вклала багато труду, це був Вишивалий Баль у жовтні 1979 року... Добр. Лучак виконувала функції своєї позиції поважно і щиро, як у своїх відділах, то так і в інших організаціях.

По професії добр. Лучак є учителька державної школи, осягнувши академічний ступень Бечелор оф Едюкейшон в Едмонтонському університеті. За прикладом її працьовитости виростали двоє дітей отця Дмитра та добр. Юстини Лучаків Тарас та Орися, які тепер вже займають свої місця в громадським та суспільнім житті. Орися одружена. Закінчила Манітобський університет здобувши ступні Бечелор оф Артс та Местер оф Артс тепер займає позицію куратора в Porks Canada. Син Тарас закінчив право на Манітобському університеті та працює у фірмі Grant Webster Co.

Зліва направо — голова Провінц. Екзекутиви Союзу Українок на Манітобу Анна Стельмащук нагороджує уступившу голову Пров. Екзекутиви Союзу добр. Ю. Лучак за віддану багатогранну діяльність в організації.

Я вірю, що поза всією працею, добр. Лучак стоїть, можливо найважливіший факт, а саме, що вона не є обмежена браком свіжих інтелектуальних ідей. Її погляд завжди вперед, її бажання завжди виконати справу якнайкраще й на найвищому рівні. Щоб наша праця поступала вперед візьмім від неї примір цієї філософії життя і ніколи не кажім, що „це, або що інше не є можливе".

**
*

Бувша голова Пров. Екзекутиви Марія Мандзюк-Сеніцька завершила програму вечора, коли в імені присутніх вручила добр. Ю. Лучак за її вклад в організацію подарунок у формі пам'ятної таблички з присвятою.

У своїм слові добр. Лучак щиро дякувала за виявлену їй увагу. Сказала, що пам'ятна таблічка завжди буде пригадувати час її головства та цей вечір, які залишаться дорогоцінним скарбом в її серці. Успіхи і осяги за час її головства вона завдячує своїм співпрацівницям, дякує за їх довір'я, за постійну піддержку в праці. Закликає членок не вагатись приймати головство, бо членство Союзу є таки здисциплінованe і завжди йде потребам організації.

Для розвагової частини вечора, виступив ансамбл бандуристок „Кобзарський Кружок", який відограв в'язанку народних пісень.

Програму вечора закінчила голова Пров. Екзекутиви пані А. Стельмащук подякою всім присутнім за участь та співом „На многая літа" добр. Ю. Лучак.

Є. Білич

Тоді лише пізнаєте цінність часу, коли він втрачений.

— — —

Коли не зможу нічим любій вітчизні прислужитись, в усякому разі з усієї сили намагатимусь ніколи ні в чому не шкодити.

— — —

Шукаємо щастя по країнах століттями, а воно скрізь і завжди з нами; як риба в воді, так і ми в ньому, і воно біля нас шукає нас самих. Нема його ніде від того, що воно скрізь. Воно схоже до сонячного сяйва — відхили лиш вхід у душу свою.

Панна Вивіяна Осачук

Кожного академічного року обирається сто студентів з цілого світу до Lester B. Pearson College of the Pacific, що знаходиться у Вікторії, Б.К. В цьому році обрано двох кандидаток з Манітоби, одна з них є панна Вівіяна Осачук, наймолодша дочка п-ва Йосифа і Павліни Осачуків, що замешкують у Вінніпеґу. Вивіяна має дві сестри, Каруся, учителька в державній школі і Лавреня, студентка на І-шому році в Манітобському університеті.

Студенти до цієї наукової інституції обираються на підставі їхнього наукового рівня та здобутих високих оцінок в студіях. Панна Вивіяна, студентка „Елмвуд Гайскул" у Вінніпеґу, одержала найкращі наукові оцінки в студіях, а рівнож брала активну участь в студентському житті. На протязі всього її шкільного часу вона постійно одержувала оцінки з відзначенням.

Впродовж 8-ми років Вивіяна належала до організації СУМК, де останніх 3 роки виконувала обов'язки секретарки. Вона була членкою танцювального ансамблю СУМК при Катедрі Пресвятої Тройці. Брала активну участь у балетній школі та співала в молодечому церковному хорі при Катедрі.

Вона також належить до молодих бандуристів і дуже добре грає на бандурі. Літною порою користувалась з літніх курсів в Інституті П. Могили в Саскатуні, де успішно здала іспит й одержала кредит за Українську Мову з кляс XI і XII. Вивіяна також побирає музику з Торонтонської Музичної Консерваторії, закінчуючи успішно восьму клясу.

1980 року, осінню, Вивіяна була обрана на посаду „пейдж" працюючи в Манітобському парляменті під час 31-шої сесії того ж парляменту. Це дало їй можливість познайомитись з парляментарною процедурою та відкрило їй можливість поробити особисті знайомства та контакти з провідними людьми цієї ж легіслятури.

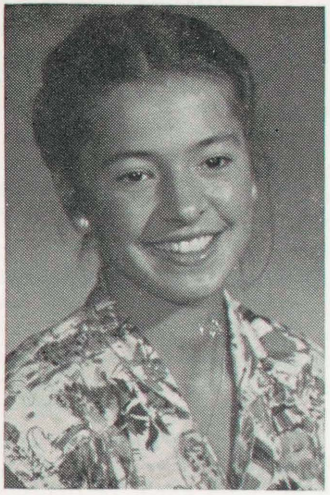

Вивіяна одержала повну дворічну стипендію, до вищезгаданої наукової інституції, що уможливить їй закінчити XII клясу та перший рік університету. Бути обраною до цієї наукової інституції справді приносить, як Вивіяні так і її батькам велике душевне задоволення а то й признання! Вивіяна в цій же науковій всесвітній інституції буде репрезентувати не тільки Вінніпеґ і Манітобу, а всіх нас зокрема усіх українців цієї провінції! Ґратулюємо Вивіяну та її батьків, та бажаємо ще кращих успіхів у майбутньому.

о. Д. Л.

Обов'язково прочитайте!

„Ой, що ж то за шум" новість на книжковому і пластинковому ринку, що недавно появилася в Едмонтоні з великим зусиллям одиниць і зорганізованого громадянства, якому від нас усіх належиться щира подяка за оригінальний задум поєднати вірш, оповідання, малюнок і музичний супровід в одне мистецьке з'єднання. Це оригінальна й смілива спроба.

Слова пісні наспівує хлопчик і тим скромним співом, захоплює слухачів, однаково дорослих і дітей, що є награні на пластинці, особно по українському, особно по англійському. Той сам наголовок має колірово ілюстрована книжка для дітей. Музичний супровід і ноти для фортепіяна виготовив композитор. Усе це добро за $8.95. Замовляти: „Казка Production Ltd." 11520 - 18 Ave. Edmonton, Alberta, Canada, або в українських книгарнях.

Реакція слухачів. У Вінніпеґу купила бабуня для своєї внучки це мистецьке з'єднання. Дитина від перших звуків захопилася і слухає досі, по кілька разів денно, як лиш з'явиться в хаті. Дорослі слухають і їм уже набридає, але дитині — ні, і слухає дальше, ще й приспівує.

До школи Святої Софії у Мисисаґа учителька принесла до школи це мистецьке з'єд-

Віталій Лехтер

ПОЛЬСЬКА ГЕРОЇНЯ – АННА ВАЛЕНТИНОВИЧ

Незабаром в Італії вийде з друку книга відомого італійського журналіста і письменника Франческо Биґацці про польську робітницю, звичайну жінку Анну Валентинович, яка належить до радикального крила „Солідарности". Це вона примушувала польських робітників продовжувати страйк та не йти на переговори з польським комуністичним урядом.

Анні Валентинович 50 років. Вона вдова, а її син служить у польській армії. Анна народилася на Волині (можливо, що у її жилах пливе українська кров), батьки її загинули під час німецької окупації на Україні, а її виховали чужі люди. Після війни п-ні Валентинович працювала у багатих людей — селян: вона щодня починала працю з четвертої години ранку, працювала на полі, доїла корів та годувала свиней. Закінчувала вона працю, коли все село вже спало. У 1950 році вона вирішила змінити працю і пішки прийшла до Ґданська. Там їй пощастило знайти працю у хлібному маґазині, але один із власників маґазину порадив їй шукати працю на заводі, бо вона там зможе здобути фах. Перед тим, як прийти на завод, — розповідає Анна, — я не спала всю ніч і молилася. Молитви її почули, і вона отримала працю на кораблебудівельному заводі. Це було 8 листопада 1950 року. Через 30 років, 8 серпня 1980 року її звільнили з праці.

Попрацювавши на заводі всього один рік, Анна виявила себе доброю робітницею, і її оголосили „ударницею" та відправили делеґаткою на з'їзд робочої молоді у Берлін.

— Це було для нас великою подією, — розповідає Анна. — Перед тим як ми поїхали на з'їзд нас два тижні вчили маршувати у колонах та співати совєтські пісні. Нас також вчили, як треба відповідати „імперіялістичним провокаціям", якщо будуть нас розпитувати про життя у Польщі. Але польським делеґатам заборонили навіть розмовляти з делеґатами з інших країн. Перед поверненням з Берліну їм заборони розповідати про те, що вони бачили у Берліні. Тоді Анна вперше зустрілася з комуністичною брехнею: мене та моїх товаришів примушували говорити неправду, — говорила вона.

Потім Анна почала відкривати несправедливість та брехню польської влади, бо представляючи об'єднання фабричних робітників, вона на власні очі побачила, що адміністрація обкрадає робітників, зменшує їм премії та гонорари, які діставалися в основному партійним керівникам.

— Я стала відкрито говорити, що гроші робітників не доходять за призначенням. Мене викликав директор заводу і сказав, що мною цікавилися органи служби безпеки. Потім почалися допити, допитували також тисячі робітників, деякі робітники з переляку перестали говорити про корупцію партійних працівників, але я не боялася відкрито говорити про зловживання партійців. Коли вибухли події 1970 року я поклялася боротися за справу робітників. Начальник цеху та директор заводу посилили нагляд за мною. Але я не звертала на це ніякої уваги: у той час помер мій чоловік, а сина забрали на військову службу. Я залишилася самотня і нічого не боялася. Два роки тому я почула про незалежні профспілки та зустрілася з їхнім представником. У січні 1980 року мене перевели на іншу ділянку праці та приставили до мене пані Ядвіґу, комуністку, котра слідкувала за тим, щоб я ні з ким не розмовляла. Це була незаконна акція, бо я відпрацювала на одному місці майже 30 років, і я подала скаргу в апеляційний комітет. Після шостимісячного очікування мене повернули на стару ділянку праці. Але коли я прийшла на старе місце, мене до праці не допустили, та забрали в мене посвідку, що я працівниця цього заводу. На третій день адміністративний відділ заводу проголосив, що я звільнена з праці за неявку на роботу.

Після цього випадку почалися протести ро-

нання й награвала пластинку „Ой, що ж то за шум" для першої кляси, щоб опісля використати її для гутірки. Вислід був неочікуваний. На звук дитячого голосу з пластинки збіглися учні сумежних кляс і при кінцевих стрічках уже муркотіли мельодію, та вимагали, щоб їх навчити співати разом з пластинкою.

Спробуйте відмовитись. Ніякий учитель не зможе опертися зацікавленню дітей, а використає його.

Замовте „Ой, що ж то за шум" і переконайтеся, бо можливостей використання багато, при мінімальному зусиллі уяви.

Іванна Зельська

бітників, котрі погрожували страйком, якщо Анна Валентинович не буде повернена на працю. Під час переговорів „Солідарности" з польською владою, Анна Валентинович приєдналася до радикального крила профспілки, яка вимагала продовження страйку, а не переговорів з брехливим урядом.

На одній із нарад проти Анни Валентинович виступив головний обвинувач та почав обріхувати її. Становище врятував Лєх Валенса, який сказав: „Прошу всіх зайняти свої місця та поводитися з християнською гідністю". Анна Валентинович повернулася на працю. 14 серпня 1980 року директор заводу прислав за нею своє персональне авто: біля заводу стояла велика юрма робітників, які кричали: „Поверніть Анну Валентович на працю!" І тоді, можливо, вперше ця мужня жінка заплакала. Що було далі — всім відомо.

Після перемоги, яку отримала „солідарність", Анна Валентинович бере активну участь у праці цієї вільної профспілки.

Незабаром вийде з друку книга про польську героїню Анну Валентинович, і тоді ми краще про неї довідаємося. Я глибоко вірю, що ця книга буде перекладена на українську мову, щоб всі хто не володіє добре англійською мовою змогли познайомитися з жінкою-героїнею, про яку знає не лише Польща, але й увесь світ.

ДЕКАДА УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ

У сучасному світі проходять великі й далекосяглі зміни. Вони позначились не тільки в великому розвитку й поступі технологічних наук, але теж не поминули ставлення людини до людини, її поглядів на життя, на права й обов'язки людини в суспільності як теж на родину.

Небезпеку для своєї підставової клітини — родини відчувають сьогодні всі народи світу. Та куди більшого й нестерпного натиску й наступу на родину зазнають народи поневолені. До небезпеки для нормального існування родини вільних народів, у поневолених народів долучується додаткова загроза з боку окупанта, який намагається зробити родину підкореного собі народу знаряддям асиміляції і винародовлення. Окупаційний режим намагається за допомогою мішаних подруж зробити родину поневолених народів у СССР знаряддям своєї політики русифікації для злиття націй.

У поневоленій Україні окупаційний російський режим намагається прискорити процес винародовлення наступом на українську родину. Засобом для цього є заперечення всіх християнських етичних чеснот, на яких спирається добра родина, підпорядкування родини державному апаратові, тотальна русифікація школи в Україні, починаючи вже від садків, переселювання українців з України й населювання України неукраїнським елементом, висилання українців на працю поза Україну, висилання українських юнаків до служби в армії поза етнографічні межі України, вживання російської мови в армії, на місцях праці, на вулиці й публічних місцях — все це некорисно впливає на українську родину. Переміщування населення в Україні й поза нею створює умови для мішаних подруж і причиняється до денаціоналізації і русифікації.

Українська родина в країнах нашого поселення теж відчуває загальний тиск на її традиційні моральні й суспільно-етичні вартості. Одначе вона відчуває цей тиск далеко більше ніж її співгромадяни, бо іншомовне, культурне, релігійно-обрядове й національне довкілля становить постійну небезпеку для її рідної мови, культури, прадідної релігії та почуття національної гордости — тих всіх вартостей, які є основою її здорового розвитку, найбільшим заборолом проти розкладу й занику української родини, її української ідентичности. Ми спостерігаємо щоденно, як тиск неукраїнського довкілля на українську людину в країнах нашого поселення, зокрема на молодь, що родилася і зростає поза межами України, постепенно відтягає і відчужує її від українського організованого життя і стає постійною загрозою для нашої культурної самобутности та національної ідентичности. Такий стан це стан тривоги! Він кличе всіх думаючих українців застановитися глибоко над процесом нашого життя, як спільноти в країнах нашого поселення, та усвідомити собі вагу й потребу своєчасної оборони нашої загроженої культурно-національної ідентичности.

Ніхто не може заперечити важливости родини в вирощуванні та виховуванні молодого покоління. Добре виховане, воно стається помостом між теперішним і майбутнім. Занепад української родини в Україні та країнах нашого поселення стає загрозою для українського на-

роду на землі наших дідів і прадідів та в країнах нашого поселення по всьому світі. Серед різних небезпек, на які виставлена українська родина, так в Україні як і на поселеннях, чи не найбільшою небезпекою є мішані подружжя. Вони грозять знищенням всього того, що робить нашу українську родину самобутньою, неповторною, окремішньою...

Свідомість небезпеки, яка постійно грозить затратою нашої української ідентичности в країнах нашого поселення, нашої мови, культури та традицій, вимагає від нас постійного зусилля дбати про збереження української родини. Наші обряди, звичаї, наші традиції, Церкву, культуру, свідомість нашого походження можна найкраще затримати й плекати в українській родині.

Ми свідомі того, що з причини нашого розсіяння не завжди може наша молодь знайти собі українських життєвих партнерів. Та це не є аж таке лихо, щоб з ним не можна боротися. При сучасній розвиненій комунікації, в добі засобів масового зв'язку, справа заключування українських подруж і закладання українських родин, хоч і нелегка, але не безнадійна. Користь з однорідних, немішаних подруж є очевидною не тільки для збереження української спільноти в країнах нашого поселення чи в Україні, але вона не менша і для самих подружніх партнерів. Однорідне подружжя рятує українську спільноту від смерти й продовжує її існування, воно теж дає більші можливості для тривалости подружжя і родини. Цьому сприяє мовна, звичаєва, культурна, релігійна та всяка інша спорідненість подружніх партнерів, що більше єднає однорідне подружжя, ніж мішане. Переконуймо нашу молодь, що в мішаному подружі різниці культурні, релігійні, національні та інші — навіть при домашньому вживанні обома партнерами мови країни їхнього поселення — в більшості випадків не причиняються до тривалости подружнього зв'язку. Коли ж мішані подружжя навіть вдержуються, то дуже часто ціною цілковитої затрати своєї ідентичности одного чи навіть обох подружніх партнерів.

Справа відновлення і скріплення моральних основ подружжя і родини є турботою нас усіх — наших Церков і наших організацій — всіх тих, хто розуміє важливість доброї родини в житті народу-нації. Ця наша турбота одначе не може кінчатися на змаганні за відновлення морально-етичних вартостей нашої родини, але мусить бути ще змагом за українську родину, за її українську духовість.

Основники СКВУ вже на першому його Конґресі турбувалися долею української родини й відмітили це в статуті СКВУ, як одне зі завдань СКВУ „зберігати українську національну ідентичність та плекати й передавати з роду в рід українську мову, культуру й традиції". Ми переконані в тому, що найкраще здійснювати це завдання можна в українській родині! Щоб українська родина змогла бути основою, наріжним каменем нашого збереження всюди там, де живуть люди українського роду, ми мусимо більше та постійно присвячувати нашу увагу українській родині, її оновленні, скріпленні та збереженні. Вага оновлення і збереження української родини є преважливою і невідкладною справою! Вона не може бути полагоджена одноразовим заходом. Вона вимагає постійно уваги та зусилля всієї української громади й тому СКВУ звертається зі закликом до всіх людей українського роду, до всіх українців у світі присвятити справі збереження української родини д е с я т ь р о к і в, щоб у часі цієї декади всі ми кожного року в наших родинах, установах, організаціях і громадах застановлялися як направити, будувати та розбудовувати українську родину, завжди свідомі того, що через збереження і скріплення української родини ми збережемо українську національну субстанцію, українську ідентичність і зможемо „плекати й передавати з роду в рід українську мову, культуру й традиції".

Свідомі великої ваги збереження української родини для задержання нашої ідентичности, ми, Президія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців проголошуємо Декаду Української Родини в роках 1981 до 1990 і закликаємо українські Церкви, українські жіночі й молодіжні організації, українські наукові установи, всю українську організовану громаду й зокрема її пресу, радіо та інші засоби інформації і комунікації, постійно в час Декади нагадувати українській громаді про загрозу занепаду української родини та пов'язану з тим небезпеку для нашої самобутности та плянувати й переводити в життя почини для нашого збереження і розвитку української спільноти.

Ми, Президія СКВУ, закликаємо всіх українців у країнах їхнього поселення та в Україні рятувати українську родину, бо рятуючи українську родину, рятуємо самі себе — велику, геройську, нескорену українську націю.

Президія Секретаріяту СКВУ
Екзекутива Управи СФУЖО

Торонто, Канада

Іван Цюпа

Місячна новеля

. . . І раптом вона прокинулась.

Звела з подушки посивілу голову, насторожено прислухалась. В хаті було тихо. За вікнами стояла принишкла місячна ніч.

Хто ж це розбудив мене? Чи, може, в сні щось приверзлося? А може, місячне світло, що ллється через вікно в хату, не дає спати. І як це вона забула зачинити віконницю?

Лягла спати звечора, як тільки надворі смеркло. Стомилася за день. Що то старість — рано хилить на сон, рано до світанку будить. „Котра ж воно година? У сусідньому дворі співають півні! Які ж це — перші, другі чи, може, треті?" — подумала стара, прислухаючись до протяжного кукурікання.

В хаті видно, хоч голки збирай, в сусідню кімнату, де спить онука Оксана, відчинені двері, і місячна доріжка пролягла й туди. Гляди, ще розбудить онуку оте химерне світло. „Треба причинити двері", — вирішує бабуся і тихо встає з ліжка. Босими ногами вона човгає по підлозі, обережно простує в сусідню кімнату, щоб не розбудити онуки . . .

Тижнів два, як приїхала Оксана з Києва. Закінчила десятий клас і в гості до бабусі. Спасибі їй, що навідується, скрашуючи своєю присутністю одноманітне життя старої. Ще поки вчителювала, то веселіше було, а як пішла на пенсію, то зовсім приросла до хати. Хто б подумав, що в самоті прийдеться вік доживати. Був син, та загинув на війні. Дитя так і не пам'ятає свого батька, сиротою виросло. Невістка поплакала, пождала років два та й вийшла заміж за другого. Ой, правду ото в пісні співається: „Жона знайде собі другого, а мати сина не знайде". . . Тепер у невістки нова сім'я. Крім Оксани, ще двоє дітей. Віддала б їй онуку зовсім. На старість для бабусі це єдина втіха, єдина розрада. До чого ж Оксана похожа на свого батька! Очі — такі ж темно-карі, аж чорні, горять, як жарини, волосся темно-русе, смагляве лице. І така ж висока, стрункa, як батько, тільки ставніша, бо дівчина... Люди говорять, що онука і на неї похожа. А звісно, бо син Петро був увесь у матір. Кажуть, коли син на матір схожий, то щасливий буде, а воно, бач, і неправда.

Поліг син на війні, коли Оксана ще в пелюшках була.

Стара обережно потяглася до дверей рукою, щоб прихилити, і раптом заніміла.

Що ж це вона не чує, як дихає онука?

Бабуся занепокоєно переступає поріг, вдивляється на ліжко, огорнене сутінню. На ліжкові пусто, розкидані подушки, скручена ковдра . . . Постіль ще тепла . . . Вікно відчинене в сад . . .

Що ж це таке?!

Ніби окропом хто хлюпнув на груди. Рвучко кинулась до вікна, і назустріч їй шелеснула вишня, та ще засміявся місяць у шибці розчиненого вікна.

„Як же це так? Куди вона подалася?" — наливалася гнівом стара. То, виходить, це дівчисько крадькома через вікно з хати, а я сплю і нічого не відаю . . . Добре, що на цей раз вітер стукнув рамою, розбудив від сну.

От тобі й Оксанка! Невинне дитя! Та їй же минула тільки сімнадцята весна. Школярка, можна сказати. В неї, бувало, в десятому класі скільки отаких жовторотих пташенят вчилося. І всіх вона тримала в руках. Хіба можна цим ластів'ятам, в яких ледь виросли крила, кидатись наосліп на той шалений вогонь! Так безрозсудно й згоріти можна. Вони ж зовсім ще діти! Ні, ні! Любов для таких, як Оксанка, — неприпустима річ! І взагалі, що таке любов? Омана! Химера! Що місячне світло оте! Сьогодні воно є, завтра його немає. Місячне світло, яке може й світить, та не гріє . .

Як же це вона не вберегла рідної онуки? Звідки прийшла на Оксанку така напасть? Хто ж то посіяв шалений неспокій у її чисту дитячу душу? Хто манить її серед ночі в ту ненависну місячну каламуть? Хто бентежить довірливе дівоче серце?

З гнівними, палаючими очима вона стояла край вікна, сива і строга, й суха стареча рука тремтіла на підвіконні.

Та й онука, бач, яка моторна! Недавно тільки з пуп'янка, а вже, бач, на гулі! І яким способом? Через вікно, як безпутне дівчисько. Вдень прикидається святою та доброю, лащиться до баби, а вночі обманює стару, тікає бозна-куди, собі ж на лихо та на біду . . .

Ну, стривай, голубко! Я спіймаю тебе на гарячому. Я не буду церемонитись ні з тобою, ні з твоїм парубком. Обох пристиджу! Я вам покажу, як крадькома зустрічатися серед ночі! Будете знати оті пустощі та залицяння!

Накинувши на плечі теплу вовняну хустку, стара вчителька виходить з хати і відразу потрапляє в місячне марево. Що за ніч така? Все подвір'я залите живим сріблом. На парканах хтось розвішав прозорі полотна і вони клубочаться синьою парою. Її власна хата крита не цинком, а золотою фольгою, а димар на фоні темно-синього неба горить самоцвітами.

Сад — не сад, він повен таїнства, волохатих тіней і місячного латаття. Спориш на подвір'ї і той виграє дорогоцінними перлами, увесь моріжок схожий на зеленавий килим, розшитий бісером. Кущі бузку за хатою, ніби ковані з міді, мальви на причілку звели до неба свої чутливі труби і сурмлять щось до місяця таємничим жіночим оркестром...

Від хати прослалася на леваду стежка. Ні, то була не звичайна стежка, якою стара вчителька сто раз проходила вдень до криниці... Поміж споришу хтось прослав доріжку з парчі і вона губилась серед грядок.

А грядки! Які стали грядки! Поміж картоплів, що квітли сріблястим цвітом, гойдались червоні маки. Вони горіли, мов смолоскипи, в місячній куряві. Соняшники — не соняшники, а диво дивне. На кожному стеблі по місяцю повновидому! І від того на городі ясно та видко, ясніше, ніж на небі.

Над сонним селом високо вгорі розкинувся зоряний намет загадкового неба. Імлиста курява через увесь небозвід простяглася в невідомі світи. Щось незбагненне було в тій величі.

Стара вчителька Оксана Петрівна довго вдивляється в небо, впізнає в ньому знайомі з дівоцтва зорі... Боже мій! То, виходить, вони й досі горять! Такі ж незмінні, як піввіку тому назад. А вона чомусь думала, що всього цього давно вже немає. Що все це згасло (принаймні для неї). А замість тих зірок народилися нові, не такі чарівні, не такі яскраві і кличні... Вона вже забула, що є на світі місячне небо. Забула...

Може тому, що піввіку з року в рік, день за днем вона тільки те й знала, що вчила дітей арифметики, зранку спішила до школи, надвечір поверталася, вечорами висиджувала над учнівськими зошитами і стомлена засипала, нічого не відаючи про життя ночі.

За багатьма клопотами та за вдівством своїм, та за сирітством по синові їй ніколи було і вгору глянути, а затим підкралася старість, і для неї ніч була як час спокою, коли над всім торжествує сон.

І ось тепер раптом перед нею незвичайна, грандіозна, велична картина. Від баченого ішла обертом голова, і здавалося старій Оксані, що вона стоїть не на своєму подвір'ї, а пливе в місячному потоці, серед мерехтіння зірок.

„Ху ти, Господи! Яка одурманлива ніч! — відхрещується стара від дивних чарів природи. — Чого ж це я стою, як сновида! Чого не шукаю свою онуку? Де вона?"

Опам'ятавшись, вона рішуче ступає стежкою, що веде до криниці. Чуттям жінки вона здогадується, що Оксана напевне там, під калиною. Босими ногами стара ступає кілька кроків. Холоднувата роса зволожує її гарячі ступні, вологе бадилля лоскоче литки, а запах гвоздик, що долітає з капустяних грядок, хмільним настоєм паморочить голову.

О, гвоздики, гвоздики! Давно забутий запах чорнобривців, які ще сни навієте ви мені? Які почуття возродите в душі моїй? Боже мій! Як вони пахнуть, ці гвоздики, і петунія, і табак, і м'ята- Голова чманіє. Все іде обертом...

І вже бачила бабуся Оксана дивне видіння... Ніби розкрутився назад величезний земний клубок, і за пряжею довгою, яку зіпряло її життя, вона побачила не сиве павутиння бабиного літа, а шовковисті, лляні пасма далекої юності...

Стій, плането, не рухайся! Мерехтіння зірок над головою, мов розірвані разки намиста. Здається, вони падали їй на груди. Зараз збере їх по золотій зернинці-намистинці, нанижe на разки, щоб все було так, як тоді...

Бачила себе молодою, точнісінько такою, як її онука Оксанка... Бачила біля себе того, ради кого вона могла не спати цілу ніч, з яким ладна була лічити зорі у високому небі, збиватися на якійсь сотні і починати знову й знову...

З сріблястого екрана клубчастих туманів, що колихалися над річкою, війнуло на неї дивними картинами. На одну лише мить... І все це зникло, розпливлося в місячному світлі.

Щось здавило старій жінці в грудях, перехопило горло, земля захиталася під ногами і почала обертатись швидко, мов вогниста каруселъ. Оксана Петрівна стомлено присіла серед гвоздик. До калини було зовсім близько і безкінечно далеко. Під калиною чорніла своїм зрубом, криниця, але там нікого не було, ні тої Оксани, яка жила колись в її серці, ні тієї, яку вона шукала.

Де ж це її онука? Де ж її Оксанка? Господи, ще простудиться, забрьохається боса по отакій густій, холодній росі!?

Вона вже не мала на онуку ні гніву, ні зла.

Одна лише тривога бентежила серце, споконвічна материнська тривога за дітей своїх.

Дитино, зірко моя! Ти не крийся від мене! Хіба ж я що? Я тобі не те, що перечу! Ні. Тільки боюся, щоб не обдурили тебе в першому коханні, щоб не окрали найсвятішого почуття.

Оксана Петрівна непорушно сидить на грядках серед розквітлих гвоздик, серед маків і соняшників, таємничого шепотіння.

Ніч сіяла над землею зорі і роси, ткала з місячних променів золоту пряжу для закоханих. Ніч, мов чародійка, вклала спати літніх людей, щоб дати молодим волю, щоб пізнали вони велике таїнство кохання з його радощами і болями, зі сміхом і сльозами. „То, виходить, світ не змінився", — шепотіла стара.

Як і раніше, в загадкову прозору сутінь огортається вночі земля. Як і раніше, місяць розливає з неба дивне сяйво і все, що росте і квітне на землі, набуває незвичайного вигляду, освячується таємними чарами. О, велике таїнство ночі! Коли відбувається зачаття всього живого, коли, набравшись сонця за день, все росте в обіймах ночі. А вона проспала не одну таку ніч, а, можна сказати, піввіку, і коли б не онука, мабуть би ніколи не побачила отакої чарівної краси. Спасибі тобі, моя ясочко, що живеш ти на світі! Спасибі і вам, високі небеса, що війнули на мене ще раз золотою курявою юності... Таке ніколи, ні в якому сні не насниться.

І раптом вона почула, як щось шерехнуло на леваді, хтось затупав м'яко босими ногами по росяних травах, нога в ногу, ніби ішло не двоє, а одно. Місяць висвітив їх, неначе хотів показати бабусі тих, кого вона шукала. Притиснувшись одне до одного, закохані ішли голова до голівки, мов два соняшники на одному стеблі. Потім стали під калиною, над криницею. І він, перехилившись через цямрини, набрав у пригорщі джерельної води, подав Оксанці, мов із золотого ковша. Вона пила жадібно ту воду, мов причастя, і весело сміялась. Потім схаменулася:

— Ой лишенько, ще, гляди, бабуся почують!

Смійся, смійся, моя дитино!

Стара вчителька тихо схлипує серед гвоздик, і не збагнеш від чого — від горя, чи від радості, чи від млосного спогаду, що вдарив у груди... Ось так і її напував колись серед ночі Андрій. З цієї старезної ж криниці. Тільки зруб на криниці не той. Ще до війни син Петро замість струхлявілого зробив новий, ніби знав, що дочці його доведеться пити звідси воду. Не висихає джерело, б'є з-під коріння калини...

Напившись досхочу джерельної води, закохані, обнявшись, рушають стежкою до хати. Вони ідуть, мов під вінець, в полоні місячної краси. Ідуть і не помічають старої на капустяній грядці. Зіщулившись, бабуся притаїлась за пишним кущем гвоздик, щоб не сполохати юного кохання.

Ясноликий місяць з небесних висот розливає на землю ясну прозорість, яка розтікається золотими медами, дивним квітом, хмільними пахощами по леваді, над всім селом, над всім світом, і не дає спати тим, для кого настала пора любити!

Я вибирався мандрувати у світ і старий батько, цілуючи мене в чоло, сказав:

— Затям, сину, що у світі є один великий гріх — підлість, одна велика чеснота — посвята для батьківщини і одне велике щастя — спокійна совість.

Я був тоді юнаком. Відтоді минуло багато літ, і я переконався, яку велику правду сказав мій батько...

Я. Курдидик

А як з Вашою передплатою?

ВИ МОГЛИ ЗАБУТИ ПРО НЕЇ!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

Адміністрація „Променя"

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Анни Пилипів, дорогої братови, яка упокоїлась у своїм домі в Ґудів, Саск. на самий День матері, 10 травня 1981 р., та в пам'ять моїх дорогих батьків, які відійшли у вічність 1960 і 1961 р. — Іван і Анна Олійники, в їх світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Софія Пилипів, Виниярд, Саск.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Розини Драган, яка упокоїлась 28 квітня в Саскатуні, у незабутню пам'ять покійної висловлюю щире співчуття родині.

Приятелька Павліна Клюкевич, Ванкувер

— — — — —

Кладу нев'янучі квіти у світлу пам'ять мого дорогого сина Петра Пилата, який відійшов у вічність 25 грудня 1976 року, і сусіда Николая Савчина, який упокоївся 1 жовтня 1980 року в їх незабутню пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Покійним царство небесне.

Марія Пилат, Ґлеслин

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого мужа Михайла Романюка, який упокоївся 1971 року, родичів — Петра і Агафії Мелещаків, Томка і Павліни Стрембіцьких та сестри Оліяни Стрембіцької, у їх пам'ять засилаю $10.00 на „Промінь".

Дружина Анна Романюк, діти — Соня, Михась, внуки і правнуки, Ватсон, Саск.

— — — — —

У другу болючу річницю моєї дорогої мами, бл. п. Софії Іваницької, яка упокоїлась 24 липня 1979 року, в її світлу пам'ять складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дочка Катерина Майнер, Торонто

— — — — —

У шості роковини смерти мого дорогого мужа Теодора Барана, який упокоївся 16 липня 1975 року в його світлу пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Розалія Баран, Тандер Бей, Онт.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять наших дорогих рідних — найдорожчої дочки, бл. п. Славки Богоніс, сестра та братова, яка упокоїлась 24 червня 1970 р., дорогого мужа, бл. п. Константина Когута, батька і тестя — упокоївся 12 грудня 1952 р. у їх світлу пам'ять складаємо $15.00 на „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Кароліна Когут — мама і дружина — Тандер Бей, сестри, братова, дочки і зяті — Тоня і Петро Питранюк — Тандер Бей, Оля і Никола Стручинські — Давнсв'ю, Онт.

— — — — —

Кладу вінки з свіжих троянд на могилу мого тата бл. п. Пилипа Павловича Коробця, дідуся і прадіда, який упокоївся 28 жовтня 1968 р. в Києві.

І на свіжу могилу мого брата бл. п. Василя, який упокоївся 23 червня 1980 р. також в Києві.

У світлу пам'ять покійних складаю 25.00 дол. на журнал „Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Дочка і сестра Марія Макаренко

У світлу пам'ять у другі роковини упокоєння нашої дорогої незабутньої мами, бл. п. Параскевії Циганевич, яка упокоїлась 31 липня 1979 року у Вінніпеґу замість китиці квітів складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дочка Марія, зять Стефан Саранчуки і родина, Вінніпеґ.

— — — — —

У десяті роковини упокоєння дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Николи Кушнірика, який відійшов від нас 11 червня 1971 року, кладемо у світлу пам'ять покійного нев'янучий вінок та складаємо $10.00 на „Промінь".

Дружина Марія Кушнірик,
сини — Володимир і Зиновій з родинами

— — — — —

У сьомі роковини смерти мого дорогого мужа, бл. п. Івана Маковецького, який упокоївся 20 липня 1974 року в його незабутню пам'ять засилаю $10.00 на „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Засмучена дружина Олена, Четам, Онт.

— — — — —

У світлу пам'ять дорогих рідних — ніколи незабтнього мужа, батька і дідуня Стефана Чаглея — упокоївся 11 лютого 1979 р., дорогого сина і брата Ореста — упокоївся 24 червня 1939 р., дорогих родичів Івана і Параскевії Палилик, упок. — тато 8 травня 1959, мама 28 лютого 1969, дорогих родичів Томи і Вероні Чаглей — тато 8 червня 1979, мама 29 квітня 1979, в їх світлу пам'ять складаємо $50.00 на „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Дружина, дочка і невістка Юлія Чаглей, діти, внуки і правнуки, Едмонтон.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у дорогу пам'ять мого мужа, батька і дідуся, бл. п. Николая Левчука, який упокоївся 1976 року та засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Емілія Левчук, Йорктон

FROM BEHIND THE OFFICIAL LANGUAGES CURTAIN

By Ivan Harmata

PREFACE

Every book has its own story to tell of how it came into being. And so it is with our book. The Other Canadians.

More than ten years ago the writer had a memorable discussion with the late John Syrnick, editor of the Ukrainian language weekly, the *Ukrainian Voice*. We both came to the conclusion that there was an urgent need for someone to present clearly, logically, forthrightly and forcefully the viewpoint of those Canadians who were of neither British nor French descent and who constitute nearly one third of the population of Canada.

This need was brought into focus by certain policies of the leaders of the Canadian government, notably prime ministers Lester Pearson and Trudeau. Their policies gave rise to a strange vocabulary which was directly, by exclusion, or by connotation biased against the full equality of one out of every three Canadians because of their ethnocultural heritage.

Examples of such vocabulary and attitudes derived are many. There was the phrase, "the two founding races", implying a patrician exclusivity of the two largest ethnocultural groups; there was the "equal partnership" which simply omitted any role in this partnership for Canadians of other ethnocultural roots; there were the terms bilingualism and biculturalism which referred to only two thirds of our population. Then there were the "official" instead of simply working language again implying a superior social status for the language of the two major language groups; there were references to second and third languages designating a lower status on the Canadian linguistic totem pole; there was the quota system for employment in government service documented annually by the Official Languages Commissioner, and so on.

This vocabulary produced certain attitudes and certain consequences.

Science tells us that for every action there is an equal and opposite reaction. There has been some reaction, but far from equal. One reaction has been the appearance since 1971 of an English language column in the Ukrainian Voice. The general and somewhat provocative heading given to the column was From Behind the Official Languages Curtain, intended to present the views of those Canadians who cannot accept the principle either implied or enshrined in the constitution that all Canadians are equal, but that some are more equal than others.

The task of writing the column fell on my shoulders. It was a challenging and an adventuresome undertaking. I selected the pseudonym of Ivan Harmata, which in a free translation from the Ukrainian implies to shoot straight. And each week the *Ukrainian Voice* published, figuratively speaking, a new salvo from Harmata's armory. Further information about the author may be found in the article, Who is Ivan Harmata, in the biographical section of the book (p. 196).

The acceptance of Ivan Harmata's column was beyond expectation. True, it was written from a Ukrainian Canadian point of view. But it is also true that Ukrainian Canadians share their place "behind the official languages curtain" with other Canadian ethnocultural groups along with the Gaels as exemplified in their struggle with the CBC to retain their radio program in Cape Breton. Many of our articles have been used in youth leadership programs, in the public school system, and in university multicultural programs. They have been carefully monitored by provincial and federal agencies; they have been reprinted in a variety of publications; and they have even reached Buckingham Palace.

For some time we have been urged by our readers to publish the "best of Ivan Harmata" in book form to make some of the better articles more generally available and in a more permanent form. We have done just that, and that is the story of how this book The Other Canadians came into being.

Thus, the book is simply a reprint of more than a hundred selected articles, each with the date it was published in the Ukrainian Voice. In our selection from a weekly output over a period of ten years many articles had to be left out. For example, over the years many English language Ukrainian books were reviewed in our column, but only a few of these could be included. For the rest, the reader will have to refer to the original files of the *Ukrainian Voice*.

FELLOW CONVICTS

The following letter has been translated from *Pravo Lidu*, official publication of the Czechoslovak Social-Democratic Party in exile. Reprinted by permission of Amnesty International Canadian Bulletin, April 1981.

There were many of us, and there still are. Many whose father, mother, child, were jailed by the Communists in Czechoslovakia. There are many of us who lived terrible years that will haunt us to the end of our days. For while our loved ones were sentenced to Communist jails, we were "sentenced to freedom." We had no trial. No one read us the charge, no one told us we were prohibited from reading newspapers, books and periodicals, no one decreed that we shouldn't be sold bread or milk at the store. Yet, in the name of what law were we only allowed to exist, to vegetate on the fringe of society?

I don't want (and cannot) speak for anybody else. I can only testify for myself, my brothers, my mother. When, in the early fifties, our father was placed into "custody" (to protect him from what? from whom? from himself?) my older siblings were expelled from school even before the trial. My oldest brother went to work in the mines, the only job left open to him. Refusal would have made him open to prosecution as a parasite, and jail. Now, in his fifties, he is on a disability pension, his lungs destroyed. He does not complain. After all, he can now indulge in his talent: sculpture.

My sister had to go to work in a vegetable commune, somewhere in the mountains. The fact that she had a serious kidney ailment during the war and that there was a constant danger of complications was nobody's concern. And no one cared that she was exceptionally gifted in mathematics: evidently society had no use for her gift, which she had been the only one to inherit from her mathematician grandfather.

Another brother, a musician, soon crippled his fingers in a lathe and stored his viola away in a deep corner of the cupboard, abandoning all hope for a musical career. Only we, the two youngest ones, were so-called normal girls. So we went straight to the factory, at 15. Perhaps it is thanks to our lack of talent, to our obstinacy and thirst for education, that we started studying at night . . . Our mathematician sister became a civil engineer, the musician brother graduated by correspondence as an economist, and the two of us worked our way nights through university . . .

But all this only happened later, after our father's return on May 10, 1960. I will never forget my mother's cry when he suddenly appeared in the door. That wasn't the cry of a woman. It was the concentrated cries of all the women and all the years during which we lived through our sentence. He was here and still alive! We didn't realize then that he already lived with death. His tales were horrifying. None of those who described their years in prison lied . . . He tried to adapt to life with us. And we, to life with him. We knew he had suffered terribly. But he never understood that we, too, had been his fellow-convicts. We, the thousands of families . . . I also know that his death stopped him from accepting us as his fellow-convicts. I know it stopped him from understanding that, together with him, we had been sentenced to loss of childhood, youth, existence, future . . .

Years have passed, and once more we witness those strange tribunals. Prosecutors directing the judges and defence lawyers who are only allowed to act as a decoration. The scenario is written in advance and everyone knows his part. Only the defendants protest and demand justice...

I am only able to write this today, now that most of my brothers and sisters live in freedom. I write it because one day all the other prisoners . . . will return from prison: because their children, parents, brothers, sisters, husbands and wives also serve their unofficial sentences with them. As fellow-convicts.

Berenika

Submitted by *Helen Raycheba*
Convenor of International Affairs

The articles cover a wide range of topics, but to assist the reader we have grouped them into categories. The book will thus best suit the casual reader who has a few minutes to spare in an otherwise busy schedule, or as the saying goes, that he who runs, may read. But it should also be of interest to all those who share our vision of Canada in which all of us, whatever our ancestral lineage, will feel accepted and at home in a multicultural Canada from sea to sea.

I. Hlynka

CANADIAN FEMINISTS HONOURED ON POSTAGE STAMPS

Four Canadian feminists — Henrieta Edwards, Louise McKinney, Idola Saint-Jean and Dr. Emily Stowe — were honoured by postage stamps issued on March 4 by Canada Post Office.

"In honouring these four remarkable Canadians we recognize the significant role that women have played in the betterment of social conditions, and the progress achieved in the advancement of equality," said Fr. André Ouellet, Canada Post Master General.

Henrietta Edwards was born in Montreal, Quebec, in 1849. After many years of study she became an expert on Canadian law and was one of the participants in the "Five Persons Case". This case confirmed that women were "persons" and had the right to sit in the Canadian Senate.

Louise McKinney was born in Frankville, Ontario, in 1868. After moving to Alberta she worked for the Women's Christian Temperance Union, and in 1917 became one of the first women elected to a legislature in the British Commonwealth. Later she took part in the creation of the United Church of Canada, and was also a participant in the "Five Persons Case".

Idola Saint-Jean, who was born in Montreal, Quebec on May 19, 1880, devoted much of her efforts to gaining the vote for women in Quebec and to protesting women's inequality before the law.

Dr. Emily Stowe, the first Canadian woman doctor, was born at South Norwich, Ontario, in 1831. Stowe crusaded vigorously for equal rights for women, especially the right to vote, and founded Canada's first woman suffrage society.

The stamps, which are the work of artist Muriel Wood, are based on portraits of these women, with vignettes symbolic of their spheres of feminist activity. Typographic design is by Dennis Goddard.

"Kadeidoscope"

ETHNIC PRESS ASSOCIATION OF MANITOBA

Ethnic Press Association of Manitoba members held their annual meeting on March 3rd. The following directorate was elected: Immediate Past President, Very Rev. Msgr. S. Izyk; President, Mr. Michael H. Hykaway, of the Ukrainian Voice; 1st Vice-President, Mr. G. Ens, of Der Bote; 2nd Vice-President, Rose Peterson, of Scandinavian News; Secretary, Gracy Hykaway; Treasurer, Mr. A. Vompfjord, of the Icelandic Canadian; Directors: T. Alcuitas (Silingan): H. A. Bopp, (Canada Courier); A. Domokos, (Hungarian Rep.); Mrs. W. Krajewski, (Polish Rep.); H. Schuchardt, (Paraguay Rep.) and S. B. Tauber (Yiddish Press).

The Ethnic Press Association of Manitoba, formerly known as the Canada Press Club is an organization of editors and publishers of ethnic weeklies in Manitoba and others associated with them, serving in the cause of unity and understanding among the peoples of Canada.

Mrs. Grace Hykaway has served as Secretary of the organization for many years.

RIZ'BA

(Woodcarving and Encrustation)
June 26 — August 5, 1981

The Ukrainian Museum features a collection of decorated wooden articles using the traditional folk art form of Riźba.

This exhibit, in the Museum's Gallery/Lounge, will highlight works of Riźba by Morris Sulatyski of Saskatoon.

A school teacher by profession, Sulatyski began carving in the early '70's and has produced a variety of pieces including plaques, plates and picture frames. He has demonstrated and exhibited his works on a number of occasions including the Dauphin Ukrainian Festival. Sulatyski's works are found in several private collections and galleries. Mr. Sulatyski teaches Riźba at the Ukrainian Museum as part of the Museum's folk art instructional program.

The Sulatyski collection will be complemented by wood carvings from the Museum's permanent collection.

Wood carving is an old art form in Ukraine dating back to the 16th century when it was used in architecture and on household objects, tools and ornaments.

The carving process has evolved into a sophisticated craft which creates beautiful, intricate geometric patterns inlaid with various woods, brass wire, ivory, beads and mother of pearl.

At present this art form is practised in Ukraine, North America and other countries where Ukrainians have settled.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПОВІДОМЛЯЄМО

Український Музей Канади в Саскатуні повідомляє, що через літні місяці Музей буде відкритий кожного дня від вівтірка до неділі від години 1:30 до 4:30 крім понеділка.

За докладнішими інформаціями звертатись до Марії Кішук — діючий директор.

Канадська Музейна Асоціяція

Річні Збори — Конференція Канадської Музейної Асоціяції 1981 р. відбулась в Оттаві в днях 28-31 травня, у приміщенні Оттавського університету.

У вступному слові предсідник конференції Деніс Алефорд сказав, що не буде більше музеїв таких, як ми їх знаємо. Тому тема конференції була „Чи музеї мають будучину?" Музеї міняють свою ролю в суспільстві, виправляють методу ведення, залишають знані методи праці і стають до змагання за свої традиційні, фундаментальні і філософічні підходи.

Низку тем порушено на конференції, які торкаються політики, технологічних змін, професійний вишкіл, музейні будинки, тощо.

Предсідник твердо вірить, що будучина починається сьогодні і треба знайти практичну розв'язку до існуючих проблем.

Загальні сесії почалися в п'ятницю 29-го травня. Порушено тему „Музейні колекції і яка їх будучина". Заторкнено комунікацію, консервацію-зберігання, змагання в праці музеїв відкритого характеру і в будинках.

Друга частина мала дебати про заряди музейних збірок і їх напрями праці в будучині. Тут порушено тему спеціялізації і колекції. На цю тему висловили свої погляди консерватор, адміністратор і реґістратор.

Третя сесія мала тему музейних будинків і взагалі приміщення в перспективі на будуче. Доповідачі висловлювались на тему: „Пристосування, або зміна старих будинків на музеї", „Як накреслити пляни музею", „Плянування ефектовности в музеї", „Застосування солярної енергії в ґалеріях мистецтва" та „Громадські музеї в будучині".

Четверта сесія була на тему „Музейний вишкіл — тема на будуче". Програма музейних студій, музейного вишколу. Відбулись численні дебати і ряд запитів. На закінчення від заряду були висловлені думки — пляни Асоціяції Канадських Музеїв на будуче. Після того відбувся величавий бенкет. На ньому було відзначено декілька осіб грамотами признання за спеціяльну музейну працю.

Одною з делеґаток на конференції була наша визначна особа, голова Музею Союзу Українок Канади з Саскатуну, пані Марія Ткачук, яка саме була нагороджена такою грамотою. Також відзначено довголітню секретарку того музею в Саскатуні, пані Марію Мадюк, неприсутню на конференції з огляду на здоров'я. Обидві пані мають за собою довгі роки провідної музейної праці не тільки в Українському Музеї, але і в Саскачеванській Музейній Асоціяції.

Щиро вітаємо наших заслужених пань з відзначенням!

На конференції була також панна Лінда Лазарович з Саскатуну, яка тепер продовжує свої студії в Оттаві.

Про Канадську Музейну Асоціяцію ще можна сказати те, що вона має свій осідок в Оттаві і свою канцелярію, одначе річні конференції відбуваються завжди в різних більших осередках. Наступна конференція відбудеться в Саскатуні — де буде Ювілей 100-ліття міста Саскатуну.

Від 27-го травня відбувались семінарі, організовані Онтарійською Музейною Асоціяцією. Теми були: „Музейне освітлення з перспективи креслярів", „Погляд консерваторів на насвітлення в музеях", „Освітлення в ботанічній залі" і „Якісне освітлення і многе освітлення", та „Погляд архітектів на плянування виставок і процес накреслення".

В другій частині були заторкнені теми над дослідами і студіюванням економічного досягнення в льокальних середовищах. Далі були дискусії на теми як: Збудити зацікавлення і участь у відвідинах ґалерій мистецтва і музеїв

БЛ. П. МАРІЯ ГАВРИШ
ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

Несподівано в понеділок 2-го березня 1981 р., упокоїлась в Бозі у місцевій лічниці Марія Гавриш, почесна членка Української Православної Катедральної громади Св. Івана Хрестителя, почесна членка відділу Союзу Українок Канади при Катедральній громаді, членка й меценат Інституту Св. Івана, меценат Українського Музею в Саскатуні, віддана й жертвенна працівниця своєї церковно-громадської ниви.

Марія Гавриш з роду Горбай, народилася 20-го вересня 1905 року, в батьків Николая й Варвари Горбаїв в селі Довга Войнилівська в Західній Україні. Згодом родина Горбаїв перебралася до міста Львова, де Марія виростала й учащала до школи. Вона успішно закінчила торговельний курс як також деякі медичні курси й працювала у лічниці. Як молода студентка, вихована в українськім дусі, вона цікавилася і брала живу участь із своїми братами і сестрою в різних студентських організаціях і подіях, які довели до проголошення незалежності українських західних земель 1-го листопада 1918 року. Марія мала чудовий альтовий голос і співала в хорі Катедри Св. Юрія, мала великий дар як декляматорка й аматорка. Часто деклямувала на концертах і академіях і як декляматорка взяла участь у жалобній академії коли помер поет Іван Франко.

В січні 1928 р. Марія прибула до Канади до сестри Катерини Шашкевич в Едмонтоні. Тут вона познайомилася з Василем Гавришом і вони одружилися в серпні 1929 р. Господь поблагословив їх подружжя одним сином Василем.

Будучи дуже енергійною та свідомою людиною, Марія уважала своїм обов'язком включитися в церковно-громадське життя при Українській Православній громаді

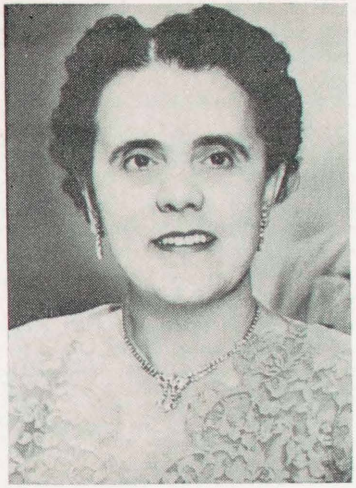

Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні. Марія стала членкою відділу Союзу Українок Канади при Катедральній громаді 1930 р. у якому виявила багато енергії, здібності провідництва, присвятила багато зусиль та труду для відділу, перемагаючи у праці всі перешкоди — прямувала завжди до перемоги, а у всьому руководилась добром своєї організації. Покійна визначалася однією спеціяльною прикметою, що нею є сильне почуття відповідальности за громадську працю. Прийнявши на себе даний обов'язок, вкладала у нього всю свою істоту, свою силу та енергію та виконувала його всякими можливими способами та кожний прийнятий обов'язок доводила до успішного кінця. Про це засвідчують ці безчисленні діла, що їх вона виконала заряджуючи різними підприємствами чи імпрезами. Кожна імпреза чи кожне підприємство, що ним проводила, приносили успіх для організації та свідчили про нашу спільну активність.

Марія Гавриш мала великий досвід — прямо була спеціялісткою у придбанні фінансових пожертв та в поширенні квитків на різні наші імпрези, які відбувалися у нашій громаді. На цьому відтинку — в придбанні пожертв — в продажу квитків вона завжди проявляла подиву гідну готовість таку працю виконувати а рівночасно усі ми подивляли її хист — здібність у цій праці. Згадати треба хоч би такі речі: Збірка на бібліотеку при відділі, Видавничий Фонд ім. Наталі Кобринської, де покійна Марія віддано та з посвятою жертвувала свою працю цій важливій справі, щоб дивгнути її на належний рівень та осягнути бажані успіхи. У 10-ліття Фонду Фундації ім. Наталі Кобринської бл. пам. Стефанія Пауш так писала в журналі „Промінь": „На рахунок невсипущої праці п. Марії Гавриш можна сміло записати чи не половину суми, якою тепер володіє наш Видавничий Фонд". Також слід згадати, що покійна Марія була членкою комітету Фонду Фундації при відділі поверх 20 років і в 50-літній Ювілейній Книзі відділу написано так: „Від заснування комітету відділ СУК при Катедральній громаді переслав Центральній Екзекутиві на конто фонду понад 10,000.00 долярів". Дальше були по-

---

по провінціях, зменшення коштів забезпечення для ґалерій і музейних будинків та їх колекцій.

Ще у той час Канадська Федерація Приятелів Музею мала свої доклади і дискусії на теми: Хто повинен підтримувати музеї? Підприємства? Приватні пожертви? Куди ці фонди повинні бути приділені? Зберігання експонатів? Виставкам? Навчанню? Прогресуванню? Чи ми маємо достаточний доступ до нашого національного музейного надбання? Декоративного мистецтва? Архітектурного? Індустріяльних плянів? Було ще заторкнено більше тем, які відносились до музейної праці. Загально конференція і доповіді відбулись дуже успішно і за участю великої кількости присутніх.

Пані М. Ткачук мала також нагоду зустрітись з декількома панями з нашої громади, які зацікавлені музейною працею.

Вечір скоро минув у приємній і корисній виміні думок. Відбулися дискусії на теми, які порушено на конференції, а також заторкнено розвиток праці в наших музеях і вишкіл працівників.

Г. Михальчук

жертви та передплати на журнал „Промінь", коли відділ в 1962 р. відзначив пані Марію за придбання найбільше число передплатників в час кампанії на журнал „Промінь". В додатку до вищезгаданих проєктів були збірки на підготовку імпрез таких як: Вечорниці, Назар Стодоля, Наталка Полтавка, Запорожець за Дунаєм та багато інших успішних імпрез. Були базарі, громадські пікніки, коляда і так подібне, якими вона займалася.

Треба сказати, що Марія Гавриш не тільки просила про пожертви у всіх нас, але сама давала належний приклад — жертвуючи на всі потреби достойно та постійно.

Діяльність покійної Марії Гавриш у відділі була також многогранна. Вона займала такі становища: Голова відділу, заступниця голови, секретарка та головство у різних комітетах, які працювали при відділі.

У Провінційній управі Союзу Українок Канади на Альберту була заступницею секретарки. В центральній управи Союзу Українок Канади була членка контрольного комітету і референтка Фонду Фундації ім. Наталі Кобринської.

Треба згадати, що в перших роках її діяльности у відділі вона присвятила багато праці у драматичному гуртку „Кобзар", що його вона очолювала на протязі шости років. Будучи на чолі Української Школи при Інституті ім .Михайла Грушевського (тепер Св. Івана) причинилась до започаткування української бібліотеки для дітей. Через довгі роки була членкою хору а при цьому була першою та довголітньою головою хору та спричинилась до його дальшого розвитку та гарних успіхів. Здається одинока з жінок покійна Марія була головою такої установи як „Взаїмна Поміч" при нашій громаді, якої відділ ч. 15 діє по сьогоднішній день.

В 1955 році відділ Союзу Українок Канади при Катедральній громаді вшанував Марію Гавриш за її 25-літню активну діяльність та вручив їй грамоту та відзнаку Смолоскип, а в 1961 році нагороджено її ПОЧЕСНИМ ДОВІЧНИМ ЧЛЕНСТВОМ при нашому відділі. В серпні 1980 р. відділ відзначив Марію Гавриш за її 50-літню діяльність у нашому відділі Почесною Грамотою.

Похоронні відправи, що їх відправили о. Віктор Лакуста, настоятель Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в сослуженні прот. Остапа Фляка, настоятеля Церкви Св. Пророка Іллі в Едмонтоні, відслужились за таким порядком: у середу 3-го березня 1981 р. о годині 7-мій вечора відслужено Панахиду-Парастас при співучасти Катедрального хору під диригентурою п-і Лесі Чумер. Цього вечора проповідував в Катедральному Соборі прот. Остап Фляк. Другого дня 4-го березня 1981 р. в четвер о годині 10:00 ранку служився Чин Похорону у сполуці з Божественною Літургією. Отець Віктор Лакуста сказав прощальне слово та переказав життєвий шлях покійної Марії Гавриш. У середу і в четвер членки відділу держали свічки а голова відділу держала прапор в пошані до покійної Марії, яка впродовж 50 років працювала в користь рідної Української Православної Церкви та своєї організації Союзу Українок Канади. Похоронено бл. п. Марію на місцевім цвинтарі Св. Михаїла, на православній частині.

Після похорону відбувся поминальний обід в Катедральній авдиторії Св. Івана, де господарем був. п. Володимир Горбай, племінник покійної Марії Гавриш. Вислови співчуття родині склали о. Віктор Лакуста, пані Надія Боднар голова Союзу Українок Канади, панна Розалія Фарина, голова відділу Союзу Українок Канади при Катедральній громаді Св. Івана і пан Степан Масло, голова Катедральної громади Св. Івана. Від родини, брат покійної Марії, п. Василь Горбай, зложив сердечну подяку усім за присутність на Панахиді, на похороні, на обіді й бесідникам за вислови співчуття родині. Подякував отцям настоятелям за відправи та за глибоко-змістовні проповіді, Катедральному хорові за молитовний спів, під диригентурою п-і Лесі Чумер, дякам Андрієві Мельничукові й Іванові Киці за їх спів, членкам відділу Союзу Українок Канади які з прапором і засвіченими свічками відпровадили свою членку на вічний спочинок. Дальше висловив щиру подяку всім, що жертвували на „Нев'янучий вінок" прикрасу Катедрального Собору і на журнал „Промінь". Обід закінчився молитвою.

У глибокому смутку покійна залишила мужа Василя, одинокого сина Василя і невістку Катерину, двох братів — Василя Горбая, Володимира Горбая і сестру Катерину Шашкевич всі з Едмотону.

Нехай пам'ять про покійну Марію залишиться з нами на довгі літа. Нехай Господь Бог оселить її душу в Своїх Оселях Небесних.

Вічна їй пам'ять!

В пам'ять дорогої Дружини й Мами родина Гавришів пожертвувала $1,000.00 на Катедральний Собор Св. Івана, $100.00 на журнал „Промінь", $100.00 на „Український Голос" і $100.00 на „Вісник".

Наталя Базюк

* * *

ПОДЯКА

По втраті нашої найдорожчої Дружини й Мами, складаємо нашу сердечну подяку о. Вікторові Лакусті й прот. Остапові Флякові за Похоронні Служби й проповіді, Катедральному хорові під диригентурою п-і Лесі Чумер за милозвучний спів і дякам панам Андрієві Мельничукові і Іванові Киці за гарний спів.

Щира подяка всім учасникам Похорону а зокрема подяка членкам Відділу Союзу Українок Канади при Катедральній громаді за останню послугу зо свічками в час Похоронних відправ нашій покійній Марії й за Ваші Молитви.

Подяка членкам відділу, які занялися кавою і перекускою після Панахиди й за приготовлення поминального обіду.

Подяка похоронному заведенню Парк Меморіял.

Дякуємо усім тим, що зложили НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК в пам'ять покійної, на Катедральний Собор $647.00 і на журнал „Промінь" $366.00. Щира подяка паням: Ліоні Бриджес, Софії Гриник, Еммі Верхомин, Маріянні Маковській і Наталі Базюк, які доглянули цю збірку. Подяка всім тим, що надіслали квіти та листи співчуття і розраджували нас в нашому горі, усім тим, що будь чим допомогли нам в тих сумних днях нашого життя.

Сердечна наша подяка. Нехай Господь винагородить Вам обильно за все добре.

Василь Гавриш — муж, син Василь і невістка Катерина.

Виказ пожертв вже був поміщений в ч. з травня на стор. 32.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

РІЧКА

Хлюпоче синя річка —
Ой річка, ой ріка!
Юрба нас невеличка,
Зате ж бо гомінка!
І співи тут, і крики,
І радість тут, і сміх.
А вколо, як музики, —
Гурти пташок дзвінких.
І кожна ж то співає,
І кожна поклика:
„Ой небо, ой безкрає,
Ой річка, ой ріка!"

Он рибки затремтіли,
Пливуть із глибини.
Коли б співать уміли,
Співали б і вони.

А так за них співає
Компанія лунка:
„Ой небо, ой безкрає,
Ой річка, ой ріка!"

М. Рильський

КРИВЕНЬКА КАЧЕЧКА

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА КАЗКА

Був собі дід та баба, та не було у них дітей. От вони собі сумують; а далі дід і каже бабі:

— Ходім, бабо, в л і с по грибки!

От пішли, бере баба грибки, коли дивиться — кущику гніздечко, а в гніздечку качечка сидить.

От вона дідові:

— Дивись, діду, яка гарна качечка!

А дід каже:

— Візьмемо її додому, нехай вона у нас живе.

Стали її брати, коли дивляться, аж у неї ніжка переломлена. Вони взяли її тихенько, принесли додому, зробили їй гніздечко, обложили його пір'ячком і посадили туди качечку, а самі знов пішли по грибки.

Вертаються, аж у них прибрано, хліба напечено, борщик зварений. От вони до сусідів:

Ніхто нічого не знає.

Другого дня знов пішли дід і баба по грибки. Приходять додому — аж у них і варенички зварені, і починочок стоїть на віконці. Вони знов до сусідів:

Чи не бачили кого?

— Бачили якусь дівчину, від криниці водицю несла. Така, — кажуть, — гарна, тільки трошки кривенька!

От дід і баба думали-думали: „Хто б це був?" — ніяк не вгадають. А далі баба дідові й каже:

— Знаєш що, діду? Зробімо так: скажемо, що йдемо по грибки, а самі заховаємося та й будемо виглядати, хто до нас понесе воду.

Стоять вони за коморою, коли дивляться, аж із хати виходить дівчина з коримеслом: така гарна, така гарна! Тільки що кривенька трошки. Пішла вона до криниці, а дід і баба тоді в хату; дивляться — аж у гніздечку нема качечки, тільки повно пір'ячка. Вони тоді взяли гніздечко та й укинули в піч, воно там і згоріло.

Коли ж іде дівчина з водою. Ввійшла в хату, побачила діда й бабу та зараз до гніздечка — аж гніздечка нема. Вона тоді як заплаче- Дід і баба до неї, кажуть:

— Не плач, галочко! Ти будеш у нас за дочку; ми будемо тебе любити і жалувати, як рідну дитину!

А дівчина каже:

— Я до віку жила б у вас, якби ви не спалили мого гніздечка та не підглядали за мною; а тепер, — каже, — не хочу! Зробіт мені, діду, кужілочку й веретенце, я піду від вас.

Дід і баба плачуть, просять її зостатися; вона не схотіла.

От дід тоді зробив їй кужілочку й веретенце; вона взяла, сіла на дворі й пряде. Коли ж

летить каченят табуночок, побачили її й співають:

— Онде наша діва,
Онде наша Іва,
На метеному дворці,
На тесаному стовпці.
Кужілочка шумить,
Веретенце дзвенить.
Скиньмо по пір'ячку,
Нехай летить з нами!

А дівчина їм відказує:

— Не полечу з вами
Як була я в лужку,
Виломила ніжку,
А ви полинули,
Мене покинули!...

От вони й полетіли далі.

Коли летить другий табуночок і ці теж:

— Онде наша діва,
Онде наша Іва...

А дівчина їм відказує:

— Не полечу з вами:
Як була я в лужку,
Виломила ніжку,
А ви полинули,
Мене покинули!...

Коли ж летить третій табуночок, побачили дівчину і зараз:

— Онде наша діва,
Онде наша Іва...

Скинули їй по пір'ячку, дівчина увертілася в пір'ячко, зробилася качечкою і полетіла з табуночком.

А дід і баба знов зостались самі собі.

ГАЇ ШУМЛЯТЬ

Гаї шумлять —
Я слухаю
Хмарки біжать —
Милуюся.
Милуюся-дивуюся,
Чого душі моїй
так весело.

Щось мріє гай —
Над річкою.
Ген неба край —
Як золото.
Мов золото — поколото,
Горить-тремтить ріка,
як музика.

П. Тичина

Усміхнімось

Одного разу дід і баба задумали пригадати свою молодість. От баба і каже до діда:

— Може б нам пригадати як то ми були молодими... Дід здивувався та й каже:

— А як же це ми зробимо?

Баба радить дідові: — Вечером, як стане темно піди під грушу і чекай мене. І думай, що ти молодий і я прийду, але думай, що й я молода.

Дід вечером одягнувся по парубоцькому і почимчикував під грушу. Чекав, чекав, вже й холод йому по плечах поповз, але баби нема. Ще почекав — нема! Дід розсердився, приходить до хати, баба шиє.

— Чому ж ти не вийшла?

Баба соромливо подивилася через плече — мати не пустила!

Г. У.

Прим.: Молодих дівчат, а особливо колись в Україні мати не пускала під грушу, та часи змінилися. Тому й баба під грушу не пішла.

Скажи мені що ти читаєш, — а я скажу тобі до якої кляси людей належиш.
В книжці мертві живуть, — а німі — говорять!

WELCOME — ВІТАЄМО

16th ANNUAL
CANADA'S NATIONAL UKRAINIAN FESTIVAL
DAUPHIN, MANITOBA, CANADA
July 30, 31, August 1, 2, 1981

where a unique and colorful pageant awaits you.

VISIT THE UKRAINIAN FINE ARTS CENTRE — truly an outstanding collection and display of Ukrainian artifacts, costumes and customs plus various demonstrations. ATTEND THE GRANDSTAND SHOWS — hear the beloved music of Ukrainian folk songs and see inspiring Ukrainian folk dances all performed by Professional Artists. PARADE — of authentic costumes, bands and floats. SPECIAL ATTRACTIONS — such as contests, competitions, dances, traditional foods and many other exciting events taking place.

"A CORDIAL WELCOME TO DAUPHIN, MANITOBA."

Further information may be obtained by writing to 119 Main Street South, Dauphin, Manitoba, Canada. R7N 1K4. Phone (204) 638-5645.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ВОЛОДИМИРА У ТОРОНТІ

12-го квітня 1981 року відбувся весняний чай з цікавою програмою і одночасно передвеликодній базар. Ініціяторами були голова культ-осв. комітету панна Ірина Головата, добр. Ґеня Божик і п-і Анна Троян.

Після холодної затяжної зими сама назва „Весняний" додавала приємного і радісного настрою, а передвеликодний базар пригадував, що незабаром Великдень — Свято зі Свят.

На Поліссі діти співали: „А вже недалечко червоне яєчко, суди Біг діждати і покуштувати і покуштувати в ручках подержати".

І наш стіл прикрашали надзвичайної краси яєчка-писанки, а високі паски пишалися поміж меншими, крім того святочне печиво, вишивки, кераміка, вовняне плетене покривало подарунок п-і Бурої на розігравку, усе це вабило очі, а живі квіти на столах накритих білими скатерками неначе стверджували, що чай таки весняний!

Програмою кермувала добр. Ґеня Божик. Вступне слово, що надало змісту усій програмі, виголосила пані Юлія Головата, голова Східньої Екзекутиви С.У.К. і одночасно голова відділу ім. Св. Княгині Ольги. Крім того пані Юлія Головата прочитала доповідь пані Галини Сенишин про Великодні звичаї. Моттом були слова, що їх написав Лев Пилипенко:

„Великдень — Свято Воскресіння
Христа, Тепла, людських надій,
Йдуть вгору паростки з насіння,
А серце зве: люби й радій!"

Закінчилася доповідь словами надії, що Воскресне Україна бо ж Воскрес Христос!

Наступним відбувся показ сучасного дитячого одягу з пристосованням до нього української вишивки. Організатором і коментатором цього показу була пані Анна Троян.

Усі діти виглядали дуже гарно, з милими усмішками на їх личках, відважні в своїх рухах вони робили особливо приємне враження потішаючи присутніх, що обдаровували їх спонтанними оплесками, а маленький Віктор Шлапак у чумацькому одязі був вершком захоплення. Наймолодші з дітей це Павло Шиповик 2 роки і 4 місяці і Оленка Тяжка 3 роки. Інші діти, що виступали це: Андрій і Петрусь Гордимен, Максим і Лада Троян, Ліза Мачула, Ганнуся Ємець, Матвій і Дарця Тимчишин, Борис Петрусів, Микола Ємець, Оленка Волощук, Оля і Анна Шадий, Марія Оксана і Христина Петрусів, Валя Бартоло і панна Ліля Лисенко. Добродійка Ґеня Божик приготовила і представила моделі з членства С.У.К. на показ весняних капелюхів, випозичила на цю ціль. Показ капелюхів весело оглядали присутні, наше жіноцтво крім своїх духових вартостей йде з духом часу у своєму зовнішньому вигляді. Гарні капелюхи, відповідний до них одяг, постава модельок викликали щирі, довготривалі оплески. Моделювали: Ліля Лисенко, Марія Дубик, Марія Божик, Ліза Роденко, Наталія Сагден, Марта Ферснсів, Лідія Олешня, Діна Гетьманчук, Віра Адамець і Агафія Оленич. Чаєм і солодким печивом частували невтомні членки чайного комітету. Слово подяки виголосила пані Юлія Головата.

Добр. Єлисавета Василів

ЧАЙ „ПРОМЕНЯ" ЕДМОНТОН

Чай „Променя" відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні відбувся 8-го березня 1981 року в Авдиторії Св. Івана. Дев'ятдесят сім осіб прийшло на щорічне чайне прийняття, а при дверях прийняли їх добродійка М. Лакуста й Розалія Фарина, голова відділу. Софія Гриник доглянула підписання гостями книжки.

Наталя Базюк, Стефанія Ортинська й Леона Фарина Бриджес виписували посвідки тим членкиням, що хотіли відновити свої передплати до „Променя".

Столики були прикрашеними вишиваними скатерками, прапорками Союзу й карточками з відзнакою „Променя".

Отець Віктор Лакуста, настоятель Катедри, відкрив програму, подаючи привіт. Слідували привіти Надії Боднар, голови крайової управи Союзу Українок Канади й Розалії Фарини.

Добре знаний едмонтонцям гурток співачок „Мережі" відспівав три пісні: „Співанку-Веснянку", „Мої ясени" і „До сонця".

Роман Онуфрійчук, цікавий радіокоментатор радіостанції Сквер чутливо прочитав поему Тараса Шевченка.

Леона Бриджес, референтка „Промена" і господиня чаю, перепровадила молитву й тоді всі насолоджувалися чаєм та закусками, які приготовили Філія Кругляк, перша заступниця голови відділу, і її помічниці.

Наливали чай декотрі з найновіших членок відділу: Ева Мороз, Лідія Паленюк, Олена Верхомин Гарасимів, Елена Шарабун і Вікторія Лазарук.

З приводу цього чаю даруємо на „Промінь" сто долярів та бажаємо якнайкращих успіхів.

Леона Фарина Бриджес,
референтка „Променя"

РОКОВИНИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ ВАНКУВЕР

Цього року відділ Союзу Українок у Ванкувері влаштував святочну програму, присвячену роковинам поетеси Лесі Українки. Імпреза відбулась 22 березня 1981 р. в Українській Православній Авдиторії.

Після Служби Божої прот. П. Бублик відслужив Панахиду. Голова Лелія Митрук тримала прапор Союзу Українок а всі членки свічки. О год. першій почалася програма, яку відкрила голова Л. Митрук вступним словом.

Жіночий хор проспівав гимн Союзу Українок під управою Марії Вакалюк. Вірші „Лесі Українці" продеклямувала Леся Стасюк. „На зеленому горбочку" — Леся Українка, декл. Стефанія Макуша, „Червона калина" — Т. Шевченко — декл. Діяна Катник. Дівочий хор — Леся і Оленка Стасюк, Шерон Яремко, Меланія Заведюк проспівали „Колискова" — слова Л. Українки, „Спи маленька". Деклямації: „Як дитиною бувало" — Маркіян Пасічняк, „На роковини Шевченкові" — Олесь Пасічняк. Творчість Лесі Українки, монтаж — читала Галя Загоруйко в супроводі декляматорок — Ліда Горохолин — „Надія", „Чи довго ще, о Господи" — Люба Мануша, „До

тебе Україно" — Дебі Шевчук Пісню „Веснянка" відспівала Анна Левицька.

Реферат про Людмилу Сатрицьку-Черняхівську прочитала Надія Михайловська. Жіночий хор відспівав „Вечірня година" і „Давня весна" під управою Марії. Вакалюк; рецитацію виконала добр. К. Бублик.

Подяку учасникам програми склала голова жіночого товариства Лелія Митрук та зробила заклик до присутніх на прес. фонд журнала „Промінь".

Загальна збірка принесла $120.00. Окремо склали по $5.00 Анна Пелех, Джін Твердун, Лелія Митрук, $10.00 склала Уляна Гомола. Разом $145.00.

Анна Бойчук, рефер. „Променя"

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЯИТТЯ Д. І С. ШПИТКОВСЬКИХ ГРИМЗБІ, ОНТ.

Дня 4 жовтня 1980 р., о год. 5-ій по полудні, до церкви св. Юрія зійшлися родина і приятелі, яких запросили діти — Олесь, Марійка, Настуня і Дмитро — на Молебень, щоб подякувати Господеві за прожите чвертьстоліття подружнього життя їхніх батьків.

Дуже врочисто служили молебень оо. Захарій Ревко, настаятель церкви і прот. Ференсів настоятель катедри св. Володимира в Торонті та добрий приятель родини Шпитковських. Співали наші хористи і гості під проводом п. Євгена Лучкова. Дуже приємно було бачити дітей Ювілятів коло їхніх батьків. Найстарший син, Олександер, читав „Апостола", менший Дмитро служив коло священиків, а доні стояли коло батьків.

Після молебня всі перейшли до церковної залі, де мав відбутися святочний обід.

Господарем обіду був старший брат Ювілята — Кирило Шпитковський, який попросив отців до молитви, яку провів о. Ю. Ференсів. Відспіванням „Многоліття" розпочато обід. Варто Згадати, що на ювілей прибули всі дружки і дружби та ще й дехто з гостей, які були на весіллі 25 років тому. На жаль, тільки батько Стефанії і мама Дмитра не дочекали до цього ювілею своїх дітей.

Після обіду господар попросив декого до слова. Найперше говорила

П-во Дмитро і Настуня Шпитковські

пані Михайлюк, мама Стефанії, і п. Роман Шпитковський, батько Дмитра, обоє вони бажали дітям своїм щастя і здоров'я, потіхи з їхніх дітей та щасливо дочекати до їхнього золотого ювілею. Від дружок і дружбів говорив Богдан Гриньків, їхній дружба. Олесь і Марійка дякували батькам за виховання і любов та за науку, і за все це, що тільки добрі батьки можуть своїм дітям дати, Від похресників — Богдана Бойчука, Юрія Ткаченка і Наталі Шпитковської — Наталя побажала хресним батькам всього найкращого, щастя, здоров'я і многих літ! Від кумів говорив Ярослав Зулінов, а п. Василь Бойчук, голова громади св. Юрія у своїм слові дякував ювілятам за їхню працю для громади, і побажав щасливих літ на дальші роки. Пані Теофіля Лиса від Жін. Т-ва ім. кн. Ольги дякувала ювілятці за її працю в Товаристві при нашій церкві, і передала дарунок в знак пошани, як бувшій голові і довголітній членкині заряду. Пан Іван Кубрак, голова ТУС підкреслив пошану до тих людей, що крім особистої праці, не жаліють й труду для свого народу й його будуччини у цій вільній Канаді.

Прот. Ференсів дав признання родині Шпитковських за вихованн своїх дітей в українському дусі і за те, що діти і внуки працюють при нашій церкві і в нашій школі. Оба отці побажали ювілятам щастя і здоров'я в їхньому подружньому житті. На закінчення господар попросив до слова братову Стефанію. Пані Стефанія подякувала всім гостям і дітям за приготування їхнього ювілею, а п. Дмитро подякував дітям, братові і його родині та всім гостям за прибуття на їхній ювілею.

Після промов і побажань присутні мали велику приємність послухати наших бандуристів, а це Дмитра і Романа Шпитковських, Олександра і Івася Качурів та Андрія Бурака, котрі відграли на бандурах і відспівали кілька народних пісень.

На закінчення танцювальний ансамбль „Дунай", в якому танцюють і наші діти, відтанцювали „Гопака" і „Метелицю".

Довго поза північ одні гості забавлялися під звуки оркестри, а другі

згадували минуле.

У неділю по Службі Божій, на запрошення Дмитра і Стефанії Шпитковських зійшлася родина і приятелі до залі на обід. Господарем обіду був Кирило Шпитковський. Обід проходив дійсно по родинному, за що щира подяка ювілятам. Щоб той обід не пішов в забуття, гості склали 57.00 дол. на пресу.

Хай же моя згадка про цей Ювілей наших громадян буде другим заохотою до праці для нашої церкви і свого народу.

Отже — На Многі Літа, дорогі Д. і С. Шпитковські! Дай Вам Боже дочекати в щастю і здоров'ї до Чолотого Ювілею!

Ваш приятель

* * *

З цієї нагоди п-во Шпитковські склали пожертви на „Український Голос" в сумі $25.00, на „Вісник" $25.00, і на „Промінь" $25.00.

РОКОВИНИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ДАВФИН, МАН.

Програма в честь Лесі Українки відбулася в неділю 22-го лютого 1981 р. Того дня після св. Літургії, настоятель місцевої церкви св. Юрія Переможця о. прот. Є. Труфин відслужив Панахиду. Членки нашого відділу згуртувалися, кожна зі свічкою а голова пані Розалія Грицай держала прапор Союзу Українок Канади. Дальша програма продовжувалася пополудні в Українській Православній Авдиторії.

Вступне слово виголосив всеч. о. Труфин. В обширнім слові о. Труфин пригадав нам красу поетичних творів Лесі Українки — патронки нашого відділу. Слідувало дві пісні „Через балку" і „Тихо над рікою", які відспівали членки: Емілія Ганчарик, Єлисавета Підлипна, Анна Мазур і Маргарета Маюк. Павліна Рубашевська відчитала поему Л. Українки „Без надії сподіваюсь". Реферат відчитала Марія Білоус.

Після реферату слідувало дві деклямації — „Вишеньки, деклямувала Даруся Василишин, а Анаст. Дроздович — „Мельодії Лесі Українки". Відтак відбулося відзначення членок за їхню 25-літню приналежність до Союзу Українок Канади. Уступ. голова Текля Шовдра представила Михайлину Козар а голова Розалія Грицай вручила її грамоту і корсаж. Юстина Гусак не була присутня. Марія Андрейчук була відзначена грамотою почесної членки. Вона також була відсутна, але голова відділу доручила їм грамоти включно з корсажами. Слідував загальний спів. Кінцеве слово висловила голова відділу Розалія Грицай, дякуючи програмовому комітетові за підготовку програми, всім тим, що брали участь та всім присутнім.

Господинею програми була 1-ша заст. голови Маргарета Маюк. На закінчення відспівано гимн Союзу Українок Канади. Після програми був поданий чай і перекуска, яку приготовили членки програмовогмо комітету.

Марія Білоус, секр.

ЮВІЛЕЙ П-ВА М. І А. МАТІЄШИНІВ
ОВКБИРН, МАН.

Першого лютого 1981 року п-во Михайло і Анна Матієшини досягли 65-ліття свого подружнього життя. Це було скромне, але дуже гарне родинне свято - ювілей батьків-піонерів.

Через цілий перед ювілеєм тиждень ювіляти отримували писемні привіти та ґратуляції і поздоровлення від федеральних та провінційних достойників Канади, квіти від дочки з Оттави, а вранці 1 лютого телеграму від королеви Єлисавети II.

Ювіляти спокійно провели день у своїм домі з сином Зеноном, який приїхав з дружиною з Портедж ля Прері. Після святочного обіду приходили на привітання члени Української Православної Церкви, Союзу Українок та сусіди.

Голова відділу Союзу Українок ім. Л. Українки, Марія Старенька вручила ювілятам подарунок з щирим привітанням та побажанням здоров'я і довголіття, а зокрема ювілятки довголітньої господині жіночого товариства, якою була пані Анна Матієшин.

Голова церковної громади пан А. Слонь склав високо заслуженим ювілятам сердечні побажання доброго здоров'я і всього добра, а відтак усі заспівали ювілятам „На многії літа".

Михайло з великим відчуттям склав щиру подяку присутнім за все їх добро та увагу. Від родини тепле слово подяки гостям склав син Зенон.

Анна і Михайло гарно виховали своїх дев'ятеро дітей. Один син упокоївся у вересні 1980 р. Мають п-во Матієшини 14 унуків, 15 правнуків та 2 праправнуків.

Бажаємо ювілятам спокійних днів, вдоволення та найкращого здоров'я.

Невістка Ґеня Матієшин

ДЕНЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ВШАНОВАННЯ ЧЛЕНКИНЬ
ВЕРНОН, Б. К.

В неділю 15-го лютого 1981 р. відбулась Академія в часть Лесі Українки і відзначення членок, які були в Товаристві на протязі 25 років. Святкування попередила Служба Божа, а після Богослужения Панахида, яку відслужив митр. прот. Ю. Туржанський. Підчас Панахиди членкині тримали світло, а голова відділу пані М. Попович тримала прапор.

По Богослуженні в церковній залі відбувся обід. По обіді почалась головна частина свята. Дуже приємно відмітити, що в цю неділю гостили в нас голова Провінційної Екзекутиви пані Дзюбенко й кореспонденційна секретарка пані Токарик з Ванкуверу. Свято розпочато гимном Союзу Українок, який відспівав жіночий хор під управою пані Крипул. Вступне слово виголосила голова місцевого відділу, після якого жіночий хор відспівав пісню: „Моя любов" і „Ой не зникли сніги білі". Деклямації виголосили: „Бути, чи не бути" пані Анна Буяр, „Мій шлях" п. Анастасія Микитюк і „Конвалія" п. Соня Винничук. Пані М. Попович представила провінційну голову пані Дзюбенко, яку попросила виголосити реферат. Надзвичайно чутливо й уміло був виголошений реферат, за що всі присутні винагородили рясними оплесками. В другій частині було відзначено членкинь, а ними були слідуючі пані: Марія Вигнан,

Стефанія Мазій, Гафія Лабюк, Ліна Фонтейн, Френсис Король і Д. Токарик. Пані Розалія Григірчук представила відзначених членкинь, а пані Дзюбенко вручала грамоти. Голова Провінційної Екзекутиви сердечно привітала відзначених членкинь, та побажала якнайкращих успіхів в дальшій плодотворній праці в рядах Союзу Українок Канади. Дальше промовляла кореспондентка пані Токарик. Кінцеве слово виголосив настоятель громади митр. прот. Ю. Туржанський, який сильно підкреслив великий вклад праці нашого жіноцтва, подякував всім, що причинилися до успішного переведення свята. В імені всіх присутніх подякував пані Дзюбенко за прекрасно опрацьований реферат, привітав відзначений членкинь, та побажав якнайкращих успіхів в дальшій праці, яку вкладає наше жіноцтво на славу Божу, та на користь нашого доброго й великого українського народу.

Добр. Туржанська, кор. секр.

СВЯТО ГЕРОЇНЬ В ГАМІЛЬТОНІ, ОНТ.

Наближається місяць лютий. У ньому привикли ми складати поклін жінкам-героїням. Тим, що віддали своє життя за волю батьківщини і тим, що й досі відбувають засуди в концтаборах Сибіру.

В неділю 15-го лютого 1981 р. місцевий відділ Комітету Українок Канади влаштував святочну академію. Точно о год. 3-ій по полудні гамільтонське громадянство, в першу чергу свідоме жіноцтво, заповнило авдиторію при Соборі Св. Володимира, 855 Бартон вул. Схід.

Голова культ.-освітнього комітету, пані А. Стецькович виголосила вступне слово про вшанування героїнь. Вшановано однохвилинною мовчанкою світлу пам'ять полеглих героїнь, шанобливо схиляючи голови перед їх геройською поставою.

За цим слідував виступ мішаного хору „Дніпро" під диригентурою пані Н. Ґеник, який відспівав „Крилець-крилець", слова Б. Керчіва, музика В. Мацюка, „Ой за гори кам'яної" нар. пісян, музика Леонтовича. При фортепіяні пані Е. Поверс. Хор відзначився дуже добрим виконанням репертуару, та збагатив програму академії своїм виступом. Наступною точкою — О. Литвин з чуттям продеклямувала Ользі Басараб, написав А. Курдидик. „Вечір" слова Д. Млаки, музика І. Воробкевича — виконав хор „Дніпро".

„Не вмерли Ви..." монтаж — слова і уклад пані М. Фаренеч, виконала молодь парафії Св. Духа.

„Ой здається не журюся", слова Л. Українки, музика Л. Заморської. „Виростеш ти сину".. слова В. Симоненка, музика А. Пашкевича виконав дівочий ансамбль „Рушничок" — СУМК при фортепіяні Оксана Сушко, диригент пані О. Сушко.

Голова Комітету Українок Канади, пані О. Сушко представила прелегентку пані Галину Мельник. Пані Галина Мельник заслужена в українському канадському суспільстві, яка через два рази одержала нагороду-відзначення від канадського уряду за її діяльність.

У своїм рефераті пані Галина Мельник сказала, що історія України тісно пов'язана з історією наших героїнь, що вони є доказом живучости і сили українського народу.

Згадані були провідні письменниці, що боротьба за волю стала напрямною у їхній творчості. Згадано було пам'ять сотні українських жінок у визвольній боротьбі в рядах Української Армії і заслужених діячок, відданих українському жіночому рухові.

Прелегентка підкреслила, що в той час, коли відбувалось найгірше переслідування російським урядом, тоді найбільше позначилась діяльність українських жінок на національно-громадському полі.

Коли пані Мельник говорила про теперішні героїні — політичні в'язні СРСР молоді, дівчата вийшли на сцену і прочитали про 6-ох героїнь, які попали в концтабори у Мордовії за діяльність спрямовану проти політичної основи Радянського Союзу. Молоді дівчата символічно вшанували героїнь і положили на їхні голови „дівчат героїнь" українські віночки: „Глибоко клонимо наші голови перед Вами, за Вашу витривалість, відвагу і віру святу, за Вашу палку любов до свого народу, і за Ваше непохитне завзяття боронити правду переду ворогом.

Ми сьогодні прирікаємо з подякою і пошаною, при Божій помочі йти Вашими слідами, високо нести той ідеал, щоб іскра яка горить у серцях нашої любої української спільноти, запалилась полум'ям і не згасла на віки вічні".

У 3-ій частині прелегентка закликала згадати неоспіваних героїнь на вільній землі. Зорганізоване жіноцтво, їхніх провідників — вихователькок, і свідомих золотих бабунь. Перед нами ще стоять великі завдання: складати пожертви для тих, які чекають на нашу поміч, поширювати інформації в чужомовних часописах про русифікацію, про боротьбу за свободу людини і народу.

Проголошення декади української родини — заставляє нас до великих наложених на нас обов'язків: — скріпити наші зусилля до духового оновлення, — до відродження наших християнських родин, та приготовлення до святкування 1000-ліття хрещення України.

Сумківки чудово доповнили зміст теми читанням з книжки „Нездоланний Дух".

Пані Галина Мельник виголосила цінну хвилюючу і глибокого змісту доповідь, повністю заслуговує на увагу і похвальне признання.

Українським Героїням — мельодеклямація, написала Софійка Мартинець прекрасно виконала пластунки.

„Плавай-плавай лебедоньку" — слова Т. Шевченка, музика Авдієвського. „Пасла дівка лебеді" — С. Людкевича, „Любіть Україну" — слова В. Сосюри, музика І. Вовка — виконав хор „Дніпро" при Комітеті Українок Канади, відділ у Гамільтоні.

Приємно було послухати досконале виконання концертових точок в основному нашою молоддю.

Влаштованням академії зайнялися членки культ.-освітнього комітеету в особах: А. Стецькович. А. Садівська, Н. Бал, Л. Павчук і О. Сушко. Мистецька оформлення програмок виконала пані Люба Павчук, уклад пані А. Садівська. Слово подяки висловила пані А. Садівська. Програма академії закінчилась відспіванням „Ще не вмерла Україна".

Після закінчення святочної програми запрошено виконавців та всіх учасників на чайне прийняття, влаштоване Комітетом Українок Канади нашого міста.

Надія Пенюк, прес. реф-ка.

БЛ. П. МАРІЯ МОСКАЛЮК
Волей - Сурей, Б. К.

В неділю 22 лютого 1981 року упокоїлася на 81 році життя Марія Москалюк.

Марія народилася 14 березня 1899 року в селі Вишківці, Буковина від батьків Ґеорґія і Настасії Козак. 1905 року батько сам виїхав у Канаду, зупинився в околиці Бюкенан в Саскачевані і поселився на „гомстеді". Марія з мамою і братом Олексою приїхали рік пізніше, коли батько приготовив помешкання. Тут Марія виростала. Школи тоді ще не було, але Марія сама навчилася читати і писати по українськи. 1915 року одружилася з Василем Москалюком. Прожили вони разом 62 роки. Господь поблагословив подружжя 5-ма дітьми. Дві дочки — Василина Бонар і Софія Галвас живуть. Три сини упокоїлись малими — Іван 7 тижнів, Петро 9 місяців і Сидір 39 років. Вони виховали одного похресника Ґеорґія Короленчука.

Перші роки Марія з родиною проживали на фармі коло Бюкенан. Жили якийсь час у Ґорліц, Йорктоні, Вест Бенді і Фовм Лейку. Саск. Всюди дбали, щоб належати до церковної громади, виховували дітей у своїй українській православній вірі.

1940 року Марія з родиною переїхала до Ванкуверу та вписалася в члени громади і вкоротці поселились у Волей - Сурей. Тут знов заохочують, щоб організувати українську православну громаду. І от церква Пресв. Богородиці у Волей то дорогоцінна праця Москалюків у громаді, є й велике парафіяльна авдиторія.

Покійна Марія залишила у глибокому смутку дві дочки — Василину Бонар і Софію Галвас, зятів — Василя і Реджі, 9 внуків і 8 правнуків, брата Олексу Козака у Ню Вестмінстер, сестру Кітцу Антоненко у Ванкувері, Ілену Парасей та Їхтіму Васелович у Сурей, Катерину Кучеряву у Верден, Ман. та багато дальшої родини. Чоловік Марії упокоївся 1977 р.

В середу 25 березня у Сурей похороннім заведенні прот. П. Блажук і прот. М. Сокирка відслужили Панахиду. Рано 26 березня похоронна Служба Божа служили о.о. П. Блажук і М. Сокирка. Після похорону відбувся поминальний обід в авдиторії, що його приготовило жіноче товариство при якім Марія була членкою 31 рік, була нагороджена почесним членством.

5 квітня, у сороковий день упокоєння відслужив Панахиду прот. П. Блажук. Щиру подяку складаємо всім тим, що потрудились вшанувати покійну відпровадивши її в останню дорогу.

Спи дорога мамо і сестро тихим сном. Хай ця земля буде тобі легкою, а наша пам'ять про тебе вічною.

Дочки: Василина і Софія,
зяті — Василь і Реджі

БЛ. П. МИХАЙЛО ЛУЦЮК
Саскатун, Саск.

В середу, 3-го грудня 1980 року, в Саскатуні, на 73 році свого трудолюбивого життя, відійшов у Вічність Михайло Луцюк.

Михайло Луцюк народився 17-го листопада 1907 року, у Вакав, Саск. Батьки покійного були Василь і Александра. Виховувався при своїх батьках. Ходив до школи „Буковина". Будучи найстаршим сином в родині, помагав своєму батькові у господарці. З ранніх літ він зумів провадити молотілку в Лепін і в околиці Буковина. Його хист до механіки позначився через ціле його життя. До нього приносили до направи фармерські знаряддя, та служив він всім хистом і знанням. Михайло виростав в тяжких обставинах економічного життя, але він завжди зумів виявити щиру поміч іншим.

Він був послом в Р. М. Гуду через 8 років. Його активність в муніципалі дала йому нагоду познайомитись з людьми інших етнічних груп в цій околиці.

В 1931 році, він одружився з Емілією з дому Михайлюк з Сейнт Джуліян, почав фармерувати в околиці Вакав до 1944 року. 1944 року, купив із братом Василем крамницю мішаних товарів у Вакав, де йому дало нагоду знову багато знайомства з багатьма людьми в цій околиці. Він багато помагав людям з різними документами, що вимагали знання англійської мови.

Його праця позначилась не тільки в муніципалі, але також і в церков-

ному житті громади. Будова нового храму в Вакав, літня оселя „Зелений Гай" це були голодні проєкти, в яких він брав активну участь. Роками був канцлером в селі, був десятником, коли Вакав був проголошений містечком — він був першим мейором в ньому.

В 1958 році продав крамницю і переїхав з родиною до Саскатуну. В Саскатуні працював в „Провиншел Паблік Воркс", як інженер парового огрівання і рефріджірейшен оперейтор в Калсей Інситут. В 1972 році мав вже відпочинок, але ще працював в Медікал Артс будинку в Саскатуні до місяця лютого 1977 року. В Саскатуні він включився в церковно-громадське життя. Він був старшим братом довгі роки, обслуговував в свята і при різних потребах.

В своєму житті Михайло працював для ближніх і своєї родини з великою посвятою. Він зумів втримати рівновагу між молодшим і стар-

(Закінчення на стор. 31)

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

БЛЕЙН ЛЕЙК І КРИДОР, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ХАРИТІ КОНОНЕНКО

Річні збори відділу відбулися 17 листопада 1980 року в домі Марії й Івана Неміш. 14 членок із 19 були присутні на зборах.

Голова відділу, Катерина Парчевська, перепровадила збори. Секретарка, Марія Цьона, здала звіт з минулих річних зборів і звіт з праці відділу за 1980 рік.

Членки відбули 9 місячних зборів і кілька засідань заряду. На зборах, в додатку до ділових справ, читали обіжники від Централі, від провінційної управи, як також і від СУС. Читали і статті з „Променя" і інші дописи, а як можливо то старалися виконувати поради, вказівки своїх управ. На зборах співали церковні пісні, такі котрі вміють, і нові вивчають.

Цей 1980 рік був для нашого відділу відмінний, тому що наша місцевість і околиця відзначали 75-ліття провінції Саскачевану. Членки входили в святкування спільно з іншими організаціями. Співали спільно канадські гимни, й як члени нашої церкви співали і по-українськи. Убрали - прикрасили віз („фловт") соняшниками, маками, синьо-жовтими лентами, як також калачами на вишитих настільниках. Членки котрі їхали і діти — повбиралися в українські вишивані сорочки-строї. Членки також приготовляли спільний „Гом комінг" бенкет. А особистий проєкт нашого відділу на цей 75-літній ювілей нашої провінції то членки мали чайне прийняття в українській атмосфері. Стіни прибрали мистецькою виставкою, в куті сніп (дідух) і калачі; вишиті обруси і вишивані дрібні речі; продаж печива включала й калачі, рогалики, медівнички, пампушки, як також й локшини, вареники, пироги й голубці. З великою приємністю гостили ми пані Любу Кут, від Музею С.У.К.

Щоб в нас було більше заінтересування, згоди, пошани один до одного, й кооперації при церкві і в організації С.У.К., членки знову заплянували пікник біля озера для всіх членів і прихильників; також храмовий обід під голим небом, і різдвяну вечерю-забаву з колядками, з ялинкою, і обміною дарунків для всіх молодих і старших.

Членки відділу ім. Хариті Кононенко в Блейн Лейк і Кридор. На знимці бракує Анни Ференс, Анни Калин, Соні Михайлюк і Маланки Боднарчук.

Членки ходили колядувати на церкву. Найбільший розхід наш, бо дали поважну суму грошей на мальовання церкви. Жертвували на Музей, реф. архіву-музею збирає членські вкладки до Музею і дотації. Вислано бюджет до Централі й на стипендійний фонд пров. С.У.К.. Референтка доглядання хворих висилає картки-поздоровлення всім членкам, а картки співчуття також і знайомим.

Наш прихід за 1980 рік $1,821.15 в додатку до 1979 р. — $2,424.85. Розхід за 1980 рік $2,013.23. Осталось в касі $2,232.72.

Заряд на 1981 рік той самий, що і минулого року: голова — Катерина Парчевська, заст. голови — Маланка Човганюк, секретарк — Марія Цьона, касирка — Анна (Ганя) Боднарчук. Реф. „Променя" — Марія Цьона", архіву й музею — Анна Боднарчук, доглядання хворих — Ґеня Грицюк. Контрольорки — Маланка Човганюк і Ґеня Грицюк.

Бажаємо редакції „Променя" і всьому членству С.У.К. доброго здоров'я, щастя й успіхів в вашій праці.

Марія Цьона, секр.

ВОТЕРФОРД, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 17 грудня 1980 р. при участи 17 членок.

Збори відкрила голова пані Оля Андрушко, яка привітала членок і попросила до молитви, і хвилини мовчанки вшанування членок, що відійшли у вічність.

Предсідницею зборів була П. Залуцька, а секретаркою добр. А. Ткачук. Секретарка прочитала протокол з минулих річних зборів. Голова Оля Андрушко дала звіт праці т-ва за рік 1980-ий. Відбулось 6 місячних зборів, 3 засідань. Членки т-ва виповнили і вислали бюджет до Централі. Приготовили Йорданську Вечерю, Новорічну забаву. На Місію дали вечерю, 3 обіди, спільне свячене, 9 перекусок. День продажу печева і писанки. Світовий День молитви, 2 випродажі пирогів і голубців. 14 членок уписалося до Музею в Саскатуні. Купили тикета для музею за $70.00, як пані Люба Кут загостила до нас з Саскатуну. Дуже цікаві знимки показала нам з музею. Ми багато скористали із привіту, що пані Кут дала. Зібрали $250.00 на Музею.

Членки беруть участь у церковнім хорі, ходимо колядувати. Відвідуємо хворих в шпиталі і в домах, посилаємо квіти і картки побажань.

Товариство є членом Ради багатокультурности".

Вислали делегаток до Вотерлу і Брентфорду. Тримаємо порядок у церкві і купуємо квіти.

Церковна громада Вотерфорд і Вотерлу вшанували о. прот. Олександра Костюка з нагоди його 60-ліття і 25-ліття його священства та 10-ліття пастирського служення при церквах Св. Покрови у Вотерфорді та Св. Софії іу Вотерлу. Членки були присутні на Молебні, — служив Владика Микола і чотири інших священики. Під час вечері була програма — промови і привіти. Голова Оля Андрушко склала привіт і вручила оє Костюкові дарунок від відділу.

Пожертви т-ва у 1980 р. — на місцеву нашу церкву — $2,700.00, Музею Союзу — $150.00, консисторію — $150.00, українську школу — $100.00, ювілей о. Костюка — $60.00, журнал „Промінь" — $60.00, організаційний фонд — $25.00 та буджет до Централі. Секретарка фінансова — звіт фінансовий: Приходи 1980 р. — $6 648.09, розходи — $5,899.84, в касі лишилось $748.25.

Уступаюча голова Оля Андрушко склала щиру подяку членкам за співпрацю і кооперацію за час її чотирирічного головства і попросила, щоб на цих зборах вибрати нову голову.

Заряд т-ва на 1981 рік: голова — добр. Анна Ткачук, заст. голови — Оля Андрушко, секретарка — Рузя Галик, касирка — Рузя Свидорович, фінанс. секретарка — Анеля Андрушко. Контрольна комісія — Оля Макаданська, Оля Галик, Валя Бунт. Добродійний комітет — Оля Андрушко, добр. А. Ткачук.

Рузя Галик, секр.

ДАВФИН, МАН. ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу в Давфині відбулися 30-го листопада о год. 1:30 пополудні в Українській Православній Авдиторії в присутності 47 членок.

Голова Текля Шовдра відкрила і провадила зборами. Добр. Емілія лія Труфин провела молитву. Слідувала хвилина мовчанки за покійних членок. Секретаркою зборів вибрано Анну Швець. Слідувало читання протоколу з минулорічних зборів. Опісля звітували членки управи і різні комітети. Секретарка протоколів Марія Ґорчинська дала обширний звіт про діяльність відділу на протязі року. Відділ відбув 9 місячних зборів і 5 засідань заряду і програмового комітету. В лютім відділ приготовував програму в роковини Лесі Українки. В березні відбувся успішний базар з продажем традиційного українського печива. Членки брали участь у святочному концерті Тараса Шевченка. Голова Текля Шовдра від відділу дала привіт на празнику церковної громади Св. Юрія в Давфині. В травні їздило кілька членок до Саскатуну на відкриття Музею Союзу Українок Канади. Купили дві книжки „До рідних причалів" автора Івана Боднарчука. Одну книжку до місцевої бібліотеки, а другу до бібліотеки відділу. Згадані книжки заплатили членки Юстина Симчич і Анастасія Возьна. При цій нагоді бажаємо поділитися з іншими відділами Союзу, що наш відділ вже довгі роки купує і дарує книжки до Давфинської Публічної Бібліотеки, а також збагачує бібліотеку при відділі.

В червні за згодою відділу, відбувся окружний з'їзд заходом Манітобської Провінційної Екзекутиви С.У.К., який був дуже успішний. Також членкині гостили хворих старших громадян в домі св. Павла, перекускою і програмою. В серпні членки помагали в часі Українського Народного Фестивалю в різних ділянках. У вересні з нагоди прибуття до Давфину о. прот. Є. Труфина, ми спільно з церковною громадою Св. Юрія, вітали о. пароха і добродійку відповідною програмою. В цьому місяці відділ зарядив Панахиду в другу річницю почесної членки бл. п. Анни Фіцич. В жовтні мали спільну вечерю, так звану „пат лак" перед місячними зборами. Відзначили Свято Книжки, а о. настоятель Труфин пояснив про обжинки. В жовтні відвідала наш відділ представниця Музею Союзу Українок Канади пані Люба Кут. Відділ доручив вінок для незнаного вояка. Вислали дві делегатки на Манітобський Провінційний З'їзд С.У.К. Делегатками були: Марія Андрейчук і Маргарета Маюк.

Відділ одержав поважну скількість кореспонденції включно з обіжниками від Централі і Манітобської Провінційної Екзекутиви С.У.К., яку ми завжди читаємо на наших зборах. У відділі було в 1980 році 78 членкинь, між ними 11 почесних і 21, що відзначені за 25-літню приналежність до С.У.К.

Фінансовий стан: в касі з 1979 р. осталося $503.33, прихід за 1980 р. $3,438.51, розхід $3,433.54, осталося в касі $508.30.

Пожертви: на Музей С.У.К. в Саскатуні $800.00, на церкву $435.00, на Українську Православну Авдиторію $300.00, на „Український Голос" — $100.00, для ансамблю „Зірка" $100.00, для Колегії Св. Андрея $100.00, на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпегу $50.00, на журнал „Промінь" $90.00, на Фонд Наталії Кобринської $25.00, на Тері Фокс Кенцер Фанд $50.00. Мали також менші пожертви на місцеві вимоги. В кінці звітів забрала слово голова пані Текля Шовдра. Вона щиро подякувала управі, комітетам і членкам за поміч і співпрацю на протязі двох років та побажала найкращих успіхів новообраній управі. Членка контрольної комісії Анна Швець, внесла вотум довір'я уступаючому зарядові.

Іменування почесної членки: Марія Білоус представила ново-іменовану почесну членку Марію Андрейчук, вказала на її постійну працю при відділі, для церкви і багато різних заслуг в загально громадському житті.

Заряд на 1981 рік: уступ. голова — Текля Шовдра, голова — Розалія Грицай, перша заст. голови — Маргарета Маюк, друга заст. — Анна Скакун, рекордова секретарка — Марія Білоус, заст. секр. заст. секр. — Марія Горчинська, кореспонд. секр. — Марія Андрейчук, касирка — Оля Кізь, програмовий комітет — Анна Мазур, Єлисавета Підлипна, Емілія Ганчарик, Анна Поздел і Катерина Сторожук. Телефонічний комітет — Анна Клапоущак, Анна Кейко, Павліна Рубашевська і Анна Стандрик. Дорадча Рада СУМК — Леона Гром, Юлія Бучмій і Анна Поздел. Бібліотекарки — Текля Шевчук і Христина Присяжнюк. Відвідувачки хворих — Катерина Самець і Анна Бегун. Реф. преси і радіо — Анна Чайковська. Реф. членства — Аделя Росоловська. Реф. журналу „Промінь" — Марія Білоус і Марія Андрейчук. Контрольна комісія: Анна Швець, Мих. Ковальчук і Мих. Кирилюк.

Марія Білоус, секретарка

ПРИНЦ ДЖОРДЖ, Б. К.
ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 14 грудня 1980 р. Збори відкрила голова Ольга Винничук молитвою і була предсідницею. Присутніх членок було 12, секретаркою зборів була Катерина Качук. Секретарка Камілія Сарабин прочитала протокол з минулорічних зборів, касирка Джері Дейвис представила фінансовий звіт. Слідували звіти членок заряду. Слідували звіти заряду:

Голова відділу Ольга Винничук чук склала щиру подяку членкам за кооперацію і співпрацю. Хоч число членок було невеличке, а обов'язків було багато, однак усі працювали совісно — кожна члена за двох щиро виконувала ці обов'язки спільно; склала окремо подяку старшим віком членкам за їх щирі практичні поради і вказівки, а тим, що не дуже здорові побажала скоро виздоровлення. Особливо завважила з жалем від'їзд пароха о. С. Стефанюка, який був великою допомогою в організуванню нашого відділу та праці та бажаємо йому всього доброго на парафії в Гаєс, Саск. Щира подяка пані Орисі Цьона, яка за короткий час вклала дуже багато цінної праці для нашого відділу і церкви. Побажала Орисі і родині щастя і здоров'я в новім домі. Ці побажання й оцінки згаданих осіб членки відділу вшанували повстанням з місць і оплесками. На закінчення свого звіту голова побажала новому зарядові найкращих успіхів працювати спільно із любов'ю одна до одної, до церкви та своєї організації.

Минулого року відбулось 10 місячних зборів та двоє засідань заряду. На зборах ми прочитували обіжника та іншу кореспонденцію. Членки приготовили спільну Святу Вечерю в громаді під час Різдвяних свят, ходили колядувати, брали участь в хорі, приготовили вечерю на Маланку. Улаштували з учнями української недільної школи концерт, роковини Т. Шевченка, Лесі Українки, в яких брала участь рідна школа. Разом з закінченням української школи відбулось свято День Матері.

В травні членки брали участь в параді міста і приготовляли на продаж їжу в бутці підчас провінційного фестивалю. Даємо поміч членкам організації. Дві членки відвідують

Відділ ім. Лесі Українки в Принц Джордж бере участь у параді міста. Приготовлення воза і декорації писанки виконав Михайло Винничук і доня Савеля. Стоїть позаді писанки Орися Цьона, близько писанки Джері Дейвис. Спереду сидить Ліна Кучарик. Автом керує Савеля Винничук, коло неї Ольга Винничук.

хворих у шпиталі. В нас відбувся вечерок членства, на який прибула пані Люба Кут, яка вручувала членкам членську відзнаку смолоскип. Того вечора ми привітали нову членку. Відділ взяв участь у полевім Богослуженні. Членки приготовляли перекуски після Богослуження коли треба було. Приготовили спільне свячене по Великодні, вечерю під час осінньої забави, яку парафія влаштовує кожного року в листопаді. Членки помагали з продажем білетів на авто. Мали розігравки на базарах на різні речі. Улаштували перед Великоднем випродаж великодного печива. Відбулись навчання писання писанок, вишивок та куховарства. Одна членка навчала в недільній школі і помагала парохові в українській школі та доглядала бібліотеку.

Членки приймали замовлення на весільні обіди, або інші оказії для придбання фондів на потреби церкви. Членки вчащали на виклади з української культури та релігії, що їх давав о. Є. Стефанюк.

Дякуємо Централі Союзу Українок та Пров. Екзекутиві за обіжники, які помагають у нашій праці.

З року 1980 було в банку $4,515.75, видатки $1,100.07, осталось в касі $3,415.68.

Жертвували на церкву, на музей, охорона здоров'я, журнал „Промінь", місцеві організації, квіти хворим.

Заряд відділу на 1981 рік: голова — Марія Тарновеська, заст. голови — Оля Винничук, секретарка — Катерина Качук, касирка — Джері Дейвис. Контрольна комісія — Софія Людвигсон, Василина Кучарик. Господині кухареня — Софія Людвигсон і Анна Звоздецька. Сестриці — Розалія Федорак, Марія Тарновеська, Анна Ролейчук. Відвідування хворих — Камілія Сарабин. Референтка „Променя" — Ольга Винничук.

Бажаємо редакції „Променя" найкращих успіхів.

Ольга Винничук, Голова
Камілія Сарабин, секр.

ФОВМ ЛЕЙК, САСК
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні зобри відділу у Фовм Лейк, Саск. відбулися 6-го листопада вечером у Народнім Домі „Захід Сонця".

Голова пані Франко відкрила збори, всі відспівали Господню молитву і тоді членки відділу звітували з цілорічної праці. Голова висловила сердечну подяку за так гарно виконану працю і кооперацію і просила, щоб дальше так спільно працювати на добро відділу і нашої святої Православної Церкви.

У 1980 році відбулося 12 місячних зборів і 3 засідань з церковним комітетом. Членки готовили обід після

трьох похоронів, 4 поминальні обіди, вечерю на 2 ювілеї — 50-річного подружжя і на один 25-річний ювілей. Приготовили 3 весільні вечері, 6 бенкетів для різних клюбів, також для учителів та працівників у Нирсінґ Говм. Мали розваговий вечерок і вечерю для членок і членів громади. Забаву-танець на Новий рік.

Дуже успішно перепровадилося Великодне печиво, чай і продаж писанок перед Великоднем, а базар і чай у червні, і осінню вечерю у вересні.

В липні наше місто святкувало 75-річчя Саскачевану. Ми також брали участь і приготовили вечерю.

Ми вшанували почесну членку у річницю. Мали Панахиду і обід у пам'ять пок. Василини Василовіч. Відвідуємо хворих, ушановуємо членок у місяці їх народження дарунком, брали участь іу Фестивалі колядок і також ходили колядувати на Різдво. Дбаємо про чистоту у церкві. У жовтні відвідували старших громадян у Нирсінґ Говм з розваговими точками — спів, музика, танки, також іменинний вечерок, коли приносим торт, морозиво та полуниці, подаємо усім чай. Занесли їм Святу вечерю 6-го січня, а свячене на Великдень рано. Ці громадяни дуже вдячні за це все.

Ми дали гарну суму гроший на музей у Саскатуні, дали на Колегію Св. Андрея; на поборювання різних недуг; нагороду в сумі $50.00 для студентки панни Корін Боднар з Шіго, Саск., за найвищі оцінки в іспитах з української мови на закінченню 12 кляси у державній школі. Передали гарну суму до Церковного комітету на прибудову ґанку до Народного Дому і купили ще один морозильник до кухні та багато необхідних речей.

Громада і ми дали поважну суму на умеблювання нової льокальної лікарні, яка будується у цей час; а також фінансову поміч на інші потреби, як Шкільна річна книга. Виповнили бюджет до Централі.

Заряд лишився той самий на 1981 рік: голова — Марія Франко, 1-ша заст. голови — Ґеня Крикливич, 2-га заст. голови — Єлисавета Литвинюк, секретарка — Вероня Таррас, касирка — Домка Колибаба.

Церковний заряд і членки урядили особливо відсвяткувати 75-річчя Саскачевану і у червні відбулася обідниця, яку відправив настоятель о. В. Кокорудз. Отець Кокорудз уміло переказав історію нашого Саскачевану, тоді всі перейшли до Народного Дому, де при уході вшанували членів громади, котрі мали 75- років і більше і всі засіли за головний стіл. При такій нагоді ми членки ушанували 4 заслужених членок у відділі, котрі також сиділи при головнім столі.

Хор відспівав Господню молитву, членки видали вечерю для всіх, що прибули на таке урочисте свято. Після вечері пані Крикливіч — господиня, привітала і подякувала усім, що прибули звеличати наше свято, тоді покликала пані Гаррас до слова для вшанування 4 заслужених членок.

Пані Єлисавета Литвинюк — відслужила уже 30 років у товаристві і вона одна з тих перших початкових. Пані Литвинюк була головою того першого заряду.

Пані: Василина Чорна, Домна Кітцул і Марія Франко відслужили уже 25 років. Ці 4 членки посвятили свої найкращі молоді літа для жіночого товариства і для нашої святої Української Православної Церкви. Згадалось що напевно пані Кітцук відчуває гордість, що третє покоління працює при товаристві — її дочка пані Крикливіч і внука — панна Ванда Крикливіч, яка якраз закінчила 12 клясу і вписалась на науку за медсестру. Панна Ванда спекла і гарно удекорувала торт, що прикращував головний стіл, а пізніше покраяли і подавали до чаю.

Побажали всього найкращого для відзначених членок і вручено їм дарунки різблені таци. Всі відспівали їм многії літа і дальше слідувала Ювілейна програма. Це був дуже приємний визначний день для нас всіх.

У 1980 році ми мали нагоду гостити голову Провінційної Екзекутиви на Саскачеван пані Анну Холод з Саскатуну — у травні, а 1-го жовтня відвідала нас голова Музейної Фундації пані Люба Кут.

Вероня Гаррас, секр.

БЛ. П. МИХАЙЛО ЛУЦЮК

(Закінчення з стор. 27)

шим поколінням на добро, посвячуючи свій труд і уміння. Його здоров'я пересічно було добре, за винятком кількох місяців захворіння перед упокоєнням. До кінця свого трудолюбивого життя, він турбувався і цікавився всіма, що були найближчі і найдорожчі йому.

Покійний залишив у смутку свою любу дружину Емілію, сина Єврона і невістку Бі та внуків Коліна, Мішел і Діна. Сина Дениса і невістку Доріс та внуків Тревор і Джоан. Три брати: Ґеоргій — Принц Алберт, Саск., Василь — Кадворт та Іван — Саскатун, Саск. Дві сестри: Кей Міхайлюк — Вакав, Саск., і Марія Савіцька — Сардіс, Б. К. Багато ближчої і дальшої родини.

В неділю 7-го грудня в годині 7:30 вечора в Катедральному храмі відслужено Панахиду, на яку прибуло багато людей, а в понеділок 8-го грудня в годині 10:00 рано відбувся Похорон при великому числі вірних з Саскатуну і околиці. Крім Катедрального пароха о. прот. М. Олесюка, на Похорон, на бажання родини, прибув о. протопресв. Ф. Керніцький з Вінніпеґу, який, як на Панахиді, так і на Похороні сказав змістовну проповідь і слово про покійного Михайла, з яким працював у Вакав громаді. По Похороні відбувся поминальний обід в Катедральній авдиторії.

В пам'ять свого дорогого мужа Михайла дружина Емілія зложила на пресовий фонд „Вісника" $100.00, на вироблення кліші $20.00 та на журнал „Промінь" $25.00.

Нехай Милосердний Господь упокоїть слугу свого Михайла у Царстві Своєму Святому, а Вам дорога Дружино і діти подасть Господь сили перенести цей родинний смуток, подасть Вам любов, мир, щастя і здоров'я.

Вічна йому пам'ять!

о. прот. М. Олесюк

* * *

ПОДЯКА

Ми по втраті нашого дорогого мужа, батька і діда Михайла складаємо щиру подяку о. протопресв. Ф. Керніцькому, о. прот. М. Олесюкові за Божі слова і розраду нас сумуючих, дякам, труноносцям, Парк Похоронному Заведенню, членкам С.У.К. ім. О. Кобилянської при Катедрі за приготовлення обіду, всім, що прибули на Панахиду і Похорон, всій родині ближчій й дальшій, всім, що допомогли нам в цей тяжкий час нашого горя і смутку переносити цей біль великої втрати, нехай Господь нагородить Вас ласкою, добром і Милосердям Своїм, та щастить Вам в усьому .

Дружина Емілія, сини Єврон і Денис з родинами

Довкола дому

Стефанія Кульба

СІЧЕНИКИ (MEATBALLS)

3 сухі булки
2 цибулі
2 ф. меленого м'яса (мішане)
1 сире яйце
2 ложки помідорові гірчиці (кечапу)
3 ложки води
1 зубчик часнику
сіль і перець до смаку

Булки намочити в холодній воді; витиснути, почистити зі шкуринки. Цибулю дрібно покришити. Все це добре вимішати з м'ясом, додаючи сире яйце. Додати втертого часнику, кечап і воду. Посолити і поперчити до смаку. Формувати січеники; складати до вимащеної посудини. Всунути до печі на 375° і пекти 20 хвилин, необертаючи. Подавати з м'ятою картоплею, городиною і салатою.

— — —

РОГАЛИКИ

1 квадратик свіжих дріжджів
¼ горнятка води
3 ложечки цукру
1 жовток
½ ф. масла
2½ горнятка борошна
3 ложки квасної сметани
¼ ложечки солі
1 ложечка цитринового соку мармеляда

Розпустити дріжджі в теплі (літеплій) воді з додатком 3 ложечки цукру. Масло посікти з борошном і вимішати з утертим жовтком. Додати дріжджі, квасну сметану, сіль, цитриновий сік і вкінці добре вимішати. Перекроїти валок на 6 частин. Прикрити і покласти на годину до холодільника. Потім брати по одній, качати на корж і викроювати на 12 трикутників. У кожний трикутник укладати пів ложечки мармеляди і звивати в рогалики, починаючи з ширшого боку. Виложити їх на вимащені листи (бляхи). Пекти у вигрітій печі на 325° около 20 до 30 хвилин.

FETTUCINI AND BROCCOLI

1 pkg. (8 oz) medium noodles
¼ cup salad oil
1 clove garlic — crushed
1 pkg. (10 oz) frozen chopped broccoli, thawed and drained
½ cup canned condensed chicken or beef broth — undiluted
½ teaspoon dried basil leaves
¼ cup chopped parsley
¼ cup grated parmesan cheese
1 cup (8 oz cottage cheese
½ teaspoon salt and dash pepper

Cook noodles according to package directions; drain. Meanwhile in hot oil in medium skillet, saute garlic and thawed drained broccoli, stirring — 5 minutes. Add chicken broth, basil, parsley, Parmesan, cottage cheese, salt and pepper. Stir over low heat until blended; this will take about 2 minutes. Toss broccoli mixture with noodles. Turn into a heated serving dish. 4 servings.

— — —

CHIFFON CAKE

1¼ cups sifted cake flour
¾ cup granulated sugar
2 teaspoons baking powder
⅓ teaspoon salt
¼ cup Mazola Corn Oil
⅓ cup water
3 egg yolks
1 teaspoon vanilla
¼ teaspoon cream of tartar
3 egg whites

Mix and sift first four ingredients into mixing bowl. Make a well and add in order Mazo'a Corn Oil, water, egg yolks and vanilla. Beat with a spoon until smooth. Add cream of tartar to egg whites in separate bowl. Beat until egg whites form very STIFF peaks. Fold egg whites into first mixture until well blended. DO NOT STIR, gently fold by bringing rubber scraper down, under, across and up through mixture. Turn batter into ungreased 8 or 9-inch tube pan or 8-inch square pan. Bake in moderate oven (325°) about 1 hour or until cake springs back when lightly touched with finger.

Turn pan upside down immediate'y and suspend so that surface does not touch anything until cold.

Loosen sides of cake with spatula to remove from pan. Frost as desired or use one of the Serving Suggestions.

Serving Suggestions:

Place ½ peach (fresh or canned) on slice of Chiffon Cake. Pour Melba Sauce over slice or use mashed fresh raspberries or strawberries, sweetened to taste.

Place ⅓ cup fresh or canned mixed fruits; garnish with whipped cream.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

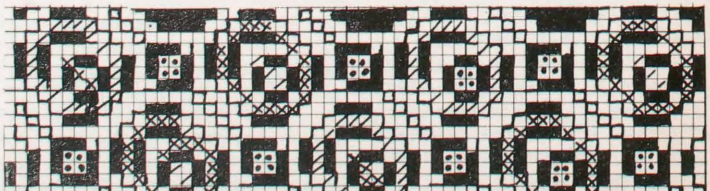

Буковина, село Горішний Городник, Радівці

■ — чорні хрестики і стебнівка; X — червоні коралики; / — сині коралики; • — жовті хрестики

Український Музей, Сх. Філія, рисувала **Іванна Вахна**

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Громада Св. Михаїла, Сенді Лейк, Ман. прислав П. Колтуцький з нагоди ювілею $200.00

Відділ ім. Л. Українки у Ванкувері, реф. Анна Бойчук, з свята роковин Л. Українки 120.00

Відділ ім. М. Маркович, Канора, Саск. з нагоди членського чаю, прислала Анна Стусек 100.00

Відділ при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні — збірка на похороні Марії Гавриш прислала Наталка Базюк 100.00

Параскевія Стефанюк з приводу похорону Луки Стефанюка, Едмонтон, прислав прот. Г. Василів 40.00

Відділ ім. Доньки України — Флин Флон, Ман. прислала М. Малюта 25.00

Відділ ім. Кн. Ольги — Вернон, Б. К. 25.00

Відділ ім. О. Кобилянської, Волей - Сурей, прислала Василина Бонар з приводу похорону Марії Москалюк 35.00

Відділ ім. О. Басарабової — Тандер Бей, Онт. Прислала Розалія Баран 30.00

Комітет Українок Канади — Вінніпеґ 25.00

Відділ ім. Л. Українки — Брентфорд, Онт. З свята Л. Українки. Прислала А. Пережак 20.00

Відділ ім. Лесі Українки в Бюкенан, Саск. Прислала Юстина Талпаш 27.50

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Катерина Лабюк — Канора, Саск. $50.00
Параня Смиснюк, Айтуна, Саск. $40.00
П-во Д. і С. Шпитковські, Ґрімзбі 25.00
Добр. Юстина Лучак — Вінніпеґ 25.00
І. Гарасимюк — Тіодор, Саск. 15.00
Марія Коник — Розбирн, Ман. 15.00
К. Василишин — Монтреал 10.00
П. Білозор — Вінніпеґ 10.00
К. Сайн — Вінніпеґ 10.00
Анна Ластівка — Вернон, Б. Б. 10.00
Ґеня Матієшин — Овкбирн, Манн. 10.00
Надя Вернон — Едмонтон 10.00
Уляна Гомола — Ванкувер 10.00
Соня Гузюк — Торонто 5.00
М. Пилипчук — Ст. Кетерінс 5.00
Іванна Божик — Вінніпеґ 5.00
Добр. Марія Гнатів — Роблін, Ман. 5.00
Анна Гемстед — Торонто 5.00
А. Василечко — Монтреал 5.00
Розалія Бойко — Торонто 5.00
Е. Товстюк — Лашін, Кве. 5.00
Марія Григорчук — Етелберт, Ман. 5.00
Марія Волосевич — Торонто 5.00
А. Шліхта — Торонто 5.00
Анна Пелех — Ванкувер 5.00
Джін Твердун — Ванкувер 5.00
Лелія Митрук — Ванкувер 5.00
Галина Володченко — Лондон, Онт. 5.00
Зеня Новак — Ватерфорд, Онт. 5.00
Добр. Анна Залещук — Реджайна 5.00
Емілія Левчук — Йорктон, Саск. 5.00
Василина Мадрига — Ніпавін, Саск. 5.00
Л. Федоренко — Торонто 4.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Леона Бриджес — Едмонтон **1**
Олена Калуська — Геміньфорд, Кве. **1**
Н. Проч — Едмонтон **1**
І. Колісник — Дафвин **1**
Орися Фейст — Саскатун **1**
Катерина Лабюк — Канора **1**
Ніна Кузьменко — Лондон, Онт. **1**
Т. Сидоренко — Монтреал **1**
Розалія Петращук — Келовна, Б. К. **1**

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЯ

Монтреал

Цим листом складаємо щиру подяку Інститутові Дослідів Волині у Вінніпегі за видання такої цінної книжки „Поетика Лесі Українки та її афоризми" — А. Гороховича. Централі Союзу Українок Канади за закуп для відділових бібліотек. Висилаємо наша зобов'язання.

З щирим привітом — за відділ ім. Л. Українки:
К. Гладун — голова **Н. Грицина** — секр.

— — —

Стирджис, Саск.

Наш відділ носить ім'я Лесі Українки. Ми щиро вдячні Централі Союзу і редакції „Променя" за книжку „Поетика Лесі Українки та її афоризми — А. Горохович. Ми завжди хочемо більше довідатись про творчість нашої славної поетеси, яка боролась за свій український народ.

За відділ — **Стефанія Іванів,** секр.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Розини Драган, довголітньої заслуженої членки Союзу Українок Канади, яка упокоїлась в Саскатуні 28 квітня 1981 р. у світлу пам'ять покійної складаю $10.00 на „Промінь".

Наталка Бачинська, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів, які упокоїлись — мама, бл. п. Вироня Божик 26 червня 1973 року, тато бл. п. Гавриїл Божик 11 лютого 1974 року, в їх незабутню пам'ять засилаю $15.00 на журнал „Промінь".

Дочка Олена Маковецька, Четам, Онт.

— — — — —

Членки відділу С.У.К. ім. О. Кобилянської в Саскатуні кладуть нев'янучі вінки на свіжі могили двох заслужених членок, бл. п. Розини Драґан, котра упокоїлась у Саскатуні 28-го квітня 1981 і бл. п. Параскеви Калин, котра упокоїлась також у Саскатуні 4 травня 1981. В їхню світлу пам'ять складаємо $30.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Вічна їм пам'ять!

За відділ — М. Гарбус, реф.

— — — — —

У перші роковини упокоєння мого незабутнього мужа, Гавриїла Слюсарчука, складаю в його світлу пам'ять замість китиці квітів $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Олена Слюсарчук, Едмонтон

ISSN 0380-2140

P R-44 JAN 82
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7

Ви належите до Канади

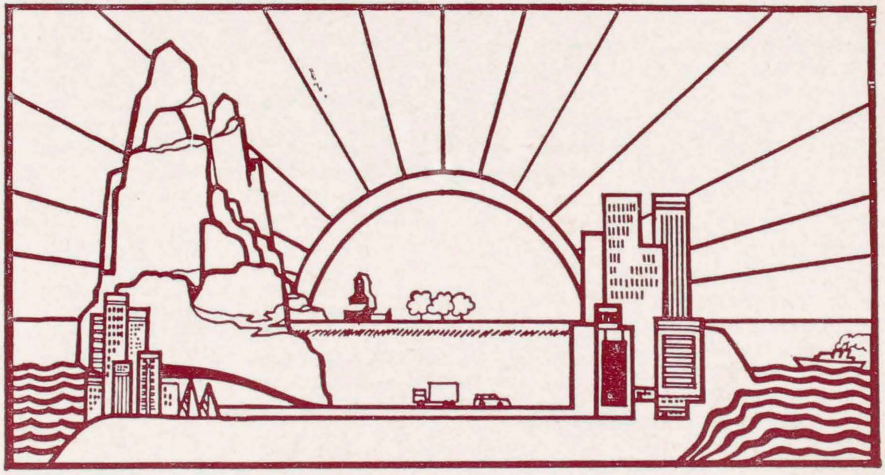

...і Канада належить до вас

Канада — це ваша країна. Кожна провінція, кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції на сході, наш чарівний район національної столиці, височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси; софістикації і прямої сердечности; з осягом вакаційних переживань, яких не можливо знайти в ніякій іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою частиною вашої Канади.

КАНАДА дає так багато

Canada
So much to go for.

Canadian Government Office of Tourism
Office de tourisme du Canada